

AUGUST 1973

Slovenska procesija sv. Rešnje telesa, ki je bila dne 24. junija 1973 v Don Boscovem zavodu v Ramos Mejía pri Buenos Airesu, je bila izraz naše vere in ljubezni do presvetega Zakramenta.

DUHOVNO
ŽIVLJENJE

REVISTA
MARIANA
A VIDA ESPIRITUAL

Los obispos polacos piden a sus fieles que se opongan al ateismo del régimen

Los obispos de Polonia han urgido a la Nación para que resista al ateismo oficial, que impone diariamente el régimen comunista a través de los medios de comunicación social, las escuelas y numerosos canales de la vida económica y social.

“Debemos defendernos a nosotros mismos, a nuestras familias y a toda la nación contra el secularismo y el ateismo que nos está siendo impuesto. Debemos acudir valientemente en defensa de la vida de la religión. Tened la valentía de confesar públicamente a Cristo y a su Iglesia en la escuela, en la universidad, en el trabajo, en la oficina. Hacedlo sin pensar en las consecuencias que podeis sufrir. Si creéis profundamente dentro de las cuatro paredes de vuestros hogares no carezcáis de valor para confesar a Cristo en público, aún cuando tengáis que pagar el precio de sufrir algún sacrificio. A veces ocurre que la gente religiosa carece de valor para ir a la iglesia, casarse por la Iglesia, bautizar a sus hijos, prepararlos para la primera comunión o admitir a un sacerdote en visita ministerial. Algunas veces, incluso, tienen miedo de colgar en las paredes de su propio hogar una Cruz o un cuadro de la Virgen.”

“¿Por qué?”, se preguntan los obispos polacos en su carta. “¿Por qué temen a lo que puedan pensar sus colegas, sus vecinos o sus consocios? ¿Temen poner en peligro su situación económico o social?”

Los obispos se lamentan: “Los creyentes son tratados como ciudadanos de segunda clase por la simple razón de que creen.”

MARIJINO VNEBOVZETJE IN NAŠ ČAS

V tisti neizrekljivi način bivanja v nebeški slavi, v katerega je vstopila Marijina duša v trenutku smrti, je bilo prevzeto še njeno telo. Ni zapadlo gnilobi v grobu, temveč se je zopet združilo z dušo. Pa ne tako, kakršno je bilo za časa njenega bivanja tu na zemlji, ampak vse prežarjeno od božjega veličastva.

Na Mariji se je pokazalo, da odrešenje človeškega rodu obsega tudi človekovo telo. Marija biva v svoji celotni človeški naravi, in kateri spada tudi telo, biva onstran minljivih človeških oblik sedanjega sveta v neminljivi božji slavi.

Tja je šel najprej Kristus po svoji človeški naravi kot prvorojenec od mrtvih, za njim pa njegova mati. Ona živi sedaj v svoji poveljani telesnosti.

Razglašanje resnice o Marijinem vnebovzetju ima smisel in pomen tudi v našem času. Naš čas je sicer doba velikega napredka, je pa tudi doba takega teoretičnega in praktičnega materializma, kakršnega prejšnji časi niso poznali. To je za marsikoga povod, da obupa nad smislom tega zemeljskega življenja in vidi končno svoj cilj v uživanju zgolj materialnih dobrin, češ saj človek živi le enkrat.

V tej duhovni stiski Cerkev z razglašanjem resnice o Marijinem vnebovzetju opozarja sedanji človeški rod, da to zemeljsko življenje ni brez smisla. Ne samo bivanje posameznika, temveč vsa zgodovina človeškega rodu ima svoj cilj v večnem življenju. Zemeljsko bivanje ima v sedanji obliki le prehodni značaj. Prešlo bo v drugačno bivanje, ki mu ne bo konca. Poveljano telo božje matere nam to izpričuje.

Prenova ne sme biti izdajstvo

Če zasledujemo govore Pavla VI. po koncilu, nas presenetita dve stvari, ki jih papež neprestano poudarja: potreba prenove in svarjenje pred spremembami, ki bi bile dejansko izdajstvo naše katoliške vere.

NAMEN 2. VATIKANSKEGA KONCILA

Po 2. vatikanskem koncilu je Cerkev doživela „veličastno prebujenje“. Prišlo je do zelo pomembnih prenovitvenih akcij in ustanov kot npr. škofovskih sinod, škofovskih konferenc, prenovitve pravil redovniških družin, večje udeležbe laikov pri cerkvenih zadevah, liturgičnih reform, dela za prenovo cerkvenega zakonika in še toliko drugih reči.

Novost je lahko nekaj odličnega, če je zboljšanje starega. Napačno umevano uvajanje novosti zaradi novosti samih, ko dejansko niso potrebne ne koristne, ampak celo pravo nazadovanje v primeru z dotedanjim, pa seveda povzročajo le škodo. Zato velja pravilo: „Prenovitev, da, sprememba zaradi spremembe, ne!“ „Življenje Cerkve, vedno živo in nava, da, historicizem, ki ruši tradicionalne dogme, ne! Cerkev je odprta za vsako resno ekumensko delo, ne

pristane pa na združenje za vsako ceno!“

Namen 2. vatikanskega koncila je bil prenoviti vso Cerkev. Žal pa nekateri uporabljajo besedo „aggiornamento“ ne kot načelo trdne in konstruktivne prenove, ampak kot načelo za podiranje. Nekateri gredo tako daleč, da pripisujejo papežu Janezu XXIII. ideje, ki nimajo nič skupnega s pravo reformo, temveč ki nasprotno „rušijo nauk in disciplino v Cerkvi.“

Po papežu Pavlu VI. prenova ne sme biti izdajstvo bistvenih in stalnih prvin v Cerkvi. Osebna prenova ni prelom z izročilom, ampak prelom z grehom. Ne gre za to, da iznajdemo neko novo krščanstvo, temveč da poiščemo edinemu krščanstvu nove stične točke z današnjim svetom.

Papež nadalje zavrača tiste, ki preveč poudarjajo svoje lastno duhovno izkustvo, svoje verske občutke, svojo lastno razlago božje besede brez ozira na to, kaj k temu pravi cerkveno učiteljstvo. Zavrača tiste „ki prezirajo zgodovino Cerkve“, pozabljajoč pri tem na cerkveno dediščino in ki skušajo ustvariti neko novo „nemogočo Cerkev“ po svoji lastni domišljiji.

Nekateri bi hoteli prelomiti z izročilom in gredo tako daleč, da

zavračajo vse, kar je ustvarila predkonična Cerkev. Zopet drugi umevajo prenovo kot prelom z vidno, zunanjo, hierarhično Cerkvijo, zlasti s cerkvenim učiteljstvom. Le malo še upoštevajo nauk papežev in škofov.

Pristna prenova je klic k resničnemu krščanstvu. Ta prenova mora biti predvsem notranja. osebna prenovitev duha in nravi. Novi človek bo kristian, ki je odmrli grehu in s Kristusom vstal k novemu nadnaravnemu življenju.

OČIŠČEVANJE

Pavel VI. navaja apostola Pavla, da se „moramo prenoviti po notranjem človeku“. To je pa tež-

ka naloga, je stvar neprestanega samospreobračanja in očiščevanja. Priznati dobro, kjer koli nanj naletimo, in videti v vsaki osebi podobo Kristusa in svojega brata, „to je osnovno načelo za prenovo, ki jo svet in Cerkev potrebujeta“.

Ko tako dvatisočletna Cerkev ljubosumno hrani in brani razodeti nauk pa je hkrati tudi sprejemljiva za kakršnokoli novost, ki spoštuje njeno bistveno nespremenljivost. Je polna mladosti, poguma, veselja in miru in daje tako našemu razburkanemu pokoničskemu času „novi obraz“, to pa predvsem z notranjo prenovo src.

Blagoslov z Najsvetejšim pri novem sanjuškem oltarju ob letošnji telovski procesiji v Ramos Mejiji

Ob deseti obletnici...

Janez XXIII. in Slovenci

Janez XXIII. je dobro poznal Slovence. Bog ve, če je kak drug papež v zgodovini imel toliko stikov s slovensko zemljo. Kot apostolski vizitator v Bolgariji se je večkrat peljal skozi našo domovino. Na poti se je ustavil v Ljubljani. Prenočil je pri jezuitih in si v spremstvu p. Zoreta ogledal mesto. V primeri z Rimom, kjer je študiral, delal in istočasno občudoval več tisoč let stare umetnine, je bila slovenska prestolnica seveda zelo skromna. Pri stolnici in mestni hiši je kaj hitro odkril vpliv beneških umetnikov. Na poti v Trimostju se je ustavil pri Prešernovem spomeniku. Mogoče je bilo to prvo srečanje z našim največjim pesnikom. Frančiškanska cerkev pa se mu je vtisnila globoko v spomin in jo je imel pred očmi prav do konca svojega življenja.

Gotovo je bil pri nadškofu Jegliču in se z njim pogovarjal o problemih katoliške Cerkve pri slovanskih narodih.

Obiskal je bogoslovje, kjer so mu pripravili sprejem. Pater Remec je imel slavnostni govor v latinščini. Duhovniki, ki so bili takrat še bogoslovci, se prav gotovo z velikim zadoščanjem spominjajo tega srečanja. V tistem trenutku niso mislili, da bo bolgarski apostolski delegat nekoč papež.

Kakšne vtise je dobil takrat nadškof o Slovencih? Kot vsi tujci, je hitro ugotovil, da ga radi pijejo. Živo se pa tudi spominja slovenske pobožnosti. Pripoveduje, da je šel nekoč k maši v frančiškansko cerkev. Bila je nabito polna. Kar obstal je ob tako lepem prizoru. Ljudje so pobožno sledili maši in ganljivo prepevali. Pri obhajilu je velik del pristopil k angelski mizi. Pri izhodu je opazil, da je večina prišla s kolesi, ki so jih pustili nezaklenjena pred vrati. Nezaslišano! Smehljaje pristavi, da bi v Italiji med sveto mašo vsa kolesa „pospravili“ in bi po maši verniki šli peš.

Kot apostolski delegat v Bolgariji je prišel pogosto v stik s takratnim jezuitskim provincialom patrom Antonom Prešernom. Pater se je večkrat mudil pri njem v Sofiji in je verjetno med vsemi Slovenci imel z njim največ stika. Njuni odnosi se niso omejili na uradne zadeve, sčasoma so postali osebno poznanje. Stanovska dolžnost ju je sicer ločila za nekaj let, a sta se ponovno srečala v Rimu, kjer je bivši jugoslovanski jezuitski provincial postal asistent za vse slovanske narode pri generalni hiši.

Kot beneški patriarh je bil v bližini slovenske zemlje. Od tu

posebna naklonjenost do naše domovine in govorice. Ko so prišli v Rim tržaški romarji, jih je v nedeljo, dne 27. septembra 1959, sprejel v posebni avdienci. Začel je govoriti v italijanščini. Vsi so kar pili besede. Na častnem mestu sta sedela tržaški škof msgr. Anton Santin in tržaški župan dr. Franzil. Sredi italijanskega govora se sveti oče malo oddahne, potegne drugi list in v presenečenje vseh nadaljuje v slovenščini. Med nezizmernim veseljem vseh prisotnih Slovencev je povedal besede:

„Dragi verniki slovenskega jezika! Z mislimi in očetovskimi željami smo tudi pri vas, toplo vas pozdravljamo in iz vsega srca blagoslovljamo.“

Odslej naprej nam je za Kristusovo vstajenje vsako leto voščil: „Veselo Veliko noč!“

Poleg osebnih stikov bo ime Janeza XXIII. zapisano v zgodovini slovenskega naroda zaradi treh važnih ukrepov: ustanovitev slovenskega zavoda v Rimu, Ljubljanske nadškofije v domovini, in prekrstitev lavantinske škofije v mariborsko.

Ustanovitev slovenske nadškofije je logična posledica našega narodnega katoliškega žitja in dejavnosti. Sv. oče je s tem zamašil stoletno vrzel. V vsakem narodu se prej ali slej združijo škofije v enoto, v nadškofijo, da čim uspešneje in učinkoviteje rešujejo splošne probleme narodne skupnosti. S podvigom Ljubljane v nadškofijo je sv. oče Janez XXIII. tudi ura-

dno priznal našo versko dožorelost ter dovolil vstop na mednarodna zborovanja katoliških enot v duhu enakopravnosti. Slovenska cerkvena provinca bo konstitucionalen pečat naše dozorelosti.

S prenosom škofijskega sedeža iz Labotske doline v Maribor je Slomšek rešil slovenstvo današnje Štajerske in mesta samega, ki je postalo vedno večje važnosti. Imenovanje lavantinske škofije po kraju, ki je po prvi svetovni vojni ostal v Avstriji, seveda ni več ustrezalo resničnemu stanju. Vsi smo si želeli, da bi številčno največja slovenska škofija dobila tudi slovensko ime. Naše sanje je uresničil papež Janez XXIII., ki ji je uradno dal ime po sedežnem mestu, kjer počiva Slomškovo telo. Odslej je ne bomo več imenovali lavantinsko, kar je bilo večini že nerazumljivo, temveč mariborsko škofijo.

J. M.

Na romanju v Lujanu:

Marija, varuhinja naše vere

Ko smo v tem čudovitem svetišču, polni žive vere, upanja in ljubezni, zbrani pred podobo naše ljube Marije Pomagaj z Brezij, morda bolj kot kdaj koli občutimo v sebi resnico, da je zlasti ona bila v naši preteklosti in je tudi v sedanjosti varuhinja naše vere.

Marija - varuhinja naše vere. Če kak narod sme to trditi o sebi, sme to trditi naš narod! Zakaj? Bog nam je zlasti v zadnjem stoletju naklanjal! še posebno milost s tem, da nam je dajal izredne škofe, ki so se zares kot služabniki božji popolnoma posvečali svojemu narodu, narodu, ki je v svoji zgodovini veliko trpel in bil toliko bolj vreden in potreben nesebične ljubezni.

Prav zaradi te ljubezni do svojega naroda so naši škofje tem bolj doumeli pomen Kristusove oporoke, ki je v uri svojega najglobljega trpljenja in svoje največje ljubezni imenoval svojo Mater Marijo za Mater vsega človeštva. Vedeli so, da čim bolj trpi kak otrok, čim bolj trpi kak narod, tem bolj potrebuje materinskega varstva. Kaiti kaj je mati?

Mati je tista čudovita žena, ki pozablja nase, da se more tako svobodna v sebi toliko bolj nesebično žrtvovati za dobro svojih otrok. Mati ne le daje, ampak

nenehno tudi ohranja, varuje in utrjuje življenje svojih otrok. Mati živi in čuti z njimi, deli z njimi njih radost in bolečino, njih zmage in njih poraze; ko morda že vsi obupajo nad njenim otrokom, mati še vedno veruje v njega in zaupa v moč dobrega v njem in mu že s tem prebuja tolažbo in rešilno moč za zvestobo božjemu v njem. Če je taka že zemeljska mati, koliko bolj živi za svoje otroke, se veseli in trpi s svojimi otroci, jih tolaži in rešuje božja Mati Marija.

Zato so se naši škofje po svojih duhovnikih tako trudili, da bi čim tesneje povezali naš, često tako trpeč in težko preizkušán narod, z božjo Materjo Marijo.

Mislimo le na naše številne, po vsebini izredno bogate nabožne liste doma, posvečene Mariji, mislimo na številne Marijine kongregacije in družbe, na nešteta Marijina svetišča in na slovesno obhajanje Marijinih praznikov, na vsakoletno prireditvev osmega decembra v Unionski dvorani! In naši domovi! Naše matere so jim skoro redno oskrbele zlasti tri podobe, ki so bile v naših domovih vedno na najvidnejšem mestu: podoba Marije z Brezij, podoba Brezmadežne in podoba Žalostne Matere pod križem svojega Sina!

Zlasti ob teh podobah se je v tihoti naših domov ohranjala živa vera naših družin in po njih zmagovita vera našega naroda!

Ob podobi Marije Pomagaj so se naši starši učili se nesebično žrtvovati za svoje otroke in so se otroci učili spoštovati, ljubiti in ubogati svoje starše; vsi pa so ob tej podobi rasli v svoji ljubezni do Boga in Kristusa, so sprejemali njegov nauk in tudi živeli po njem. O tem nauku jim je govorila še posebej Brezmadežna, ta simbol zmage duha nad telesom, simbol zakladov duha v človeškem življenju.

A ohraniti zvestobo zakladom duha ni lahko; nikdar ni bilo lahko in je težko zlasti še danes. To zmore le človek poln žive ljubezni do Boga in božjih naukov, le človek poln ljubezni do bližnjega. le človek pripravljen sprejemati nase tudi najtežje žrtve in križe. Tudi tega so se naši očetje in matere, se je naša mladina učila prav ob podobi žalostne Matere božje, ki je iz ljubezni do Boga in božjih načrtov bila pripravljena sprejeti najtežji križ, za vsako mater najtežjo žrtev: se je odpovedala svojemu Sinu, da je mogla tako skupaj z njim sodelovati pri največjem delu ljubezni, pri odrešenju človeštva.

Da, ob Mariji se je naš narod učil verovati in živeti po veri; ob njej je naš narod zorel v narod junakov, v narod svetnikov. To je dokazal zlasti v času med zadnjo svetovno vojno; pa tudi po njej, ko so tisoči odšli v tujino.

Mnogi so se preselili v Argentíno. Začela se je zanjé morda še težja križeva pot. Prišli so sem brez denarja v skrajni revščini; brez znanja jezika, v nepoznane razmere, v čisto drugačno podnebje in okolje; iz pojoče lepote naše zemlje so padli v prašni ropot neskončnega mesta; so morali prevzemati dela, ki so često presegala njih moči; ljudje z višjo izobrazbo so zaradi kruha morali prevzemati mučno težka ročna dela... O koliko so takrat trpeli zlasti starši z majhnimi otroci! In vendar ni bilo obupanca med njimi. Še več: kmalu so si za svoje dru-

Iz letošnje procesije
na romanju v Lujanu

žine začeli graditi lepe domove, zaradi boljše vzgoje pošiljali svoje otroke v drage zasebne šole; v svojih novih naseljih so začeli graditi skupne Domove, ta čudovita žarišča naše besede, pesmi, kulture in vere; so vzdrževali nešteto lepo urejevanih listov... Od kod ta življenjska sila? Kako so zmogli vse to?

O, naši očetje in matere so prinesli s seboj delovne roke, zlato srce in živo vero. Zato so garali dan na dan od noči do noči, varčevali, pa tudi molili, se ob nedeljah zbirali v svojih svetiščih in se zgrinjali ob mizi Gospodovi. In naše zlate matere so tudi tu oskrbele svojim domovom zlasti tri Marijine podobe: Marijo Pomagaj z Brezij, Brezmadežno in podobo Žalostne Matere pod križem. Ob teh podobah se je tudi tu v tihoti naših domov ohranjala živa vera, zvestoba vrednotam duha, pogum v trpljenju in junaška pripravljenost sprejemati žrtve.

Dr. Rudolf Hanželič

Sv. leto v Rimu

Kardinal Poletti, namestnik sv. očeta v rimski škofiji, je članom krožka sv. Petra takole govoril o sv. letu:

„Večno mesto ima težko odgovornost pred bodočim svetim letom. Odkriti mora svoj resnični obraz, biti mora Cerkev, ki predseduje z ljubeznijo vsem, ki bodo prihajali v Rim, posamezniki ali v skupinah, da vzkladijo svojo vero z vero rimske Cerkve, da tu najdejo živo Cerkev, živo družino zbrano okrog papeža, rimskega škofa.“ „Rim,“ je dejal kardinal, „naj praznuje svoj jubilej kot pravo na sv. leto: 1975 bo leto izredne milosti, če se bomo prizadevali pod vodstvom našega škofa, obnoviti naše krščansko življenje in se bomo pridružili predstavnikom drugih Cerkva, ki naj pridejo v Rim.“

Vatikan,
središče
krščanstva

Zakrament pokore po 2. vaticanskem koncilu

Zadnji, to je 2. vaticanski koncil, je imel po volji njegovega sklicatelja papeža Janeza XXIII. v prvi vrsti pastoralni, dušnopastirski namen. Čeprav je objavil tudi 2 dogmatični konstituciji: o Cerkvi in o božjem razodetju, se vendar ni ustavljal toliko pri verskem nauku kot pri važnih življenjskih vprašanjih Cerkve in sedanjega sveta.

Glede zakramenta pokore naroča v konstituciji o svetem bogoslužju, naj se obred in obrazci spovedovanja tako spremenijo, da bodo jasneje izražali naravo in učinek zakramenta (74). V drugih svojih dokumentih poudarja njegovo važnost in zveličavno moč v življenju Cerkve, duhovnikov in vernikov. V ostalem pa se pri njem posebej ne ustavlja in predpostavlja glede nauka to, kar je o zakramentu pokore objavil tridentinski koncil.

S tem pa ni rečeno, da je glede zakramenta pokore in njegove prakse po zadnjem koncilu ostalo vse pri starem. Obnovitveni duh, ki ga je koncil sprožil in potrdil, je tudi v vprašanjih glede spovedi zavel z nepričakovano silo in ustvaril probleme, ki povzročajo cerkvenemu vodstvu resne skrbi in zahtevajo od njega stalno čuječnost.

Po eni strani se je v pričakovanju novega spovednega obreda. ki ga je koncil naročil in ga posebna liturgična komisija pripravljala, začelo s posebnimi skupnimi obredi, ki so sami v sebi hvalevredni in priporočljivi, ako ostanejo v mejah, ki jih cerkveno vodstvo postavlja, ki jih pa seveda ne more odobriti, ako gredo predaleč in dosedanjo spovedno prakso puščajo ob strani. Po drugi strani pa je v Cerkvi zavel duh brezbriznosti do zakramenta pokore na splošno, da papež in škofje zaskrbljeni kličejo duhovnike in vernike nazaj k nekdaši gorečnosti in ljubezni do zakramentalne spovedi.

Pomudimo se ta mesec pri vprašanju skupnih spokornih vaj in z njimi v zvezi pri možnosti skupne, generalne odveze, ki so jo začeli uvajati in je Cerkev glede tega objavila svojo avtoritativno sodbo.

SKUPNE SPOKORNE VAJE

Njihov hvalevredni namen je v tem, da bi se verniki na prejem zakramenta pokore bolje pripravili, da bi globlje spoznali njegov zveličavni pomen, ker je pač zakramentalni učinek spovedi odvisen od boljše ali slabše spokor-

nikove pripravljenosti. Pri obhajanju teh skupnih vaj se polaga važnost na poslušanje božje besede, zlasti takih odstavkov sv. pisma, ki govore o pokori in srčnem kesanju ter spreobrnjenju. V skupni molitvi, ki je učinkoviti izraz cerkvenega občestva, prosijo zbrani verniki božje usmiljenj zase in za druge, za krajevno in vesoljno Cerkev. Pomaga se jim k temeljitejšemu izpraševanju vesti in k obujenju iskrenega kesanja. Tako pripravljene se potem s poživljeno vero v zakramentalno moč krščanske pokore spovedo duhovnikom, ki naj jim bodo po zaključku te duhovne priprave na razpolago. Po opravljeni spovedi se spet vsi skupaj zahvalijo za milosti zakramenta in obnovijo svoj trdni sklep za stanovito krščansko življenje.

V deželah, kjer so s temi skupnimi spokornimi vajami začeli, so škofje njih obhajanje odobrili, a dali tudi pametne nasvete in navodila. Tako npr. francoski škofje priznavajo takim spokornim pobožnostim njih dušnopastirski pomen, poudarjajo pa, da morata spoved in zakramentalna odveza ostati zasebna in tajna zadeva slehernega vernika, kakor je to v Cerkvi starodavna navada. Opominjajo, naj se nad verniki ne izvaja nikak pritisk, da bi se morali teh skupnih spokornih vaj udeleževati in tako opuščati svojo tradicionalno navado glede spovedi. Naj se ti novi obredi ne predstavljajo vernikom kot

nekaj novega, kar naj nadomesti staro prakso, in naj njihov sad ne bo v tem, da bi se verniki spovedovali manj kot preje, ampak boljše. Tudi holandski škofje so glede tega objavili pametno in jasno izjavo. Opozarjajo, da te skupne spokorne vaje nikakor ne smejo škodovati osebni spovedni praksi. Tako božja beseda, ki se tam oznanja in posluša, kakor spodbude duhovnika, ki te obrede vodi, naj gredo za tem, da se bodo verniki v osebni spovedi spovedali z globljim spoznanjem in kesanjem. Vse to se lažje uresniči z manjšimi skupinami vernikov, kjer ne bo težave, da se po skupni pripravi vsi osebno in tajno spovedo in po spovedi skupno Bogu zahvalijo. Kjer pa je število vernikov veliko, kakor npr. na romanjih in cerkvenih župniških slovesnostih, tam bodo take skupne spokorne vaje težje izvedljive in učinkovite. Posebej še škofje zabičujejo, da nikakor ne smemo pozabiti na dolžnost, da se mora vsak kristjan osebno spovedati svojih smrtnih grehov, ki mu jih vest kot take očita. Naj se ta dolžnost vernikom obrazložiti in utemelji na tak način, da je ne bodo sprejeli kot od zunaj naloženo, marveč kot osebno, notranjo dolžnost, odrejeno po božjem Odrešeniku v naš duhovni blagor.

Kot vidimo iz teh dveh primerov, so škofje glede teh skupnih spokornih vaj zavzeli pametno in previdno stališče in so krščansko

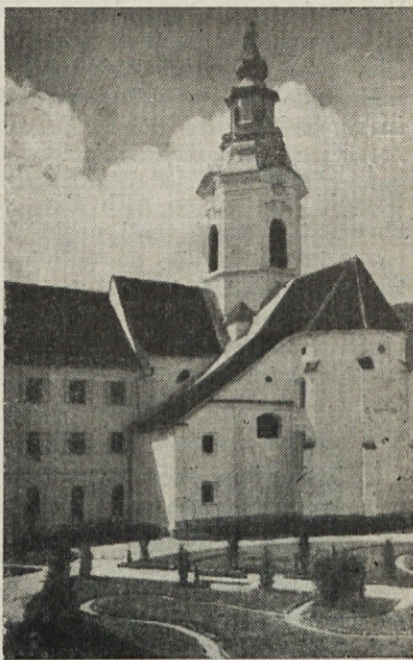
dolžnost osebne spovedi smrtnih grehov ohranili neokrnjeno v skladu s cerkveno tradicijo. Kljub njihovim nasvetom in opominom pa so reformisti šli preko določenih mej in so te skupne spokorne vaje, ki so jih ponekod obhajali kar med mašo, tudi združevali s skupno, generalno odvezo. Zaskrbljeni so se škofje obrnili v Rim, kjer je sveti oče naročil Kongregaciji za verski nauk, naj ta vprašanja po teologih na novo preštudira in mu predloži zadevne zaključke v pregled in potrjenje. To je kongregacija, ki ji predseduje kardinal Šeper, izvršila in predložila svetemu očetu 16. junija 1972 pastoralne norme glede skupne obveze, katere je on potrdil in jih velel objaviti. Njih vsebina je obsežna v 13 odstavkih in je v glavnem naslednja:

PASTORALNE NORME GLEDE GENERALNE ODVEZE

1. Z vso trdnostjo se je treba držati in nadaljevati s spovedno prakso po nauku tridentinskega koncila. Zavrača se zato tu in tam vpeljana nova praksa skupne generalne spovedi in z njo združene generalne odveze. To ne zahteva le božji zakon, objavljen po tridentinskem koncilu, ampak tudi duhovna korist vernikov, kakor to izpričuje stoletna skušnjaja Cerkve. Osebna in natančna spoved, ki ji sledi odveza, je edini redni način, po katerem se morejo verniki spraviti z Bogom in Cerkvijo, ako jih kakšna fizična

ali moralna nezmožnost od take spovedi ne oprosti.

2. V nekaterih izrednih okoliščinah je včasih dovoljeno in celo nujno dati skupno odvezo mnogim vernikom naenkrat in to brez predhodne spovedi. To se lahko zgodi v grozeči smrtni nevarnosti, ko ni časa, da bi duhovnik ali duhovniki, ki so navzoči, mogli poslušati spoved posameznih spokornikov. V takem primeru ima vsak duhovnik oblast dati skupno odvezo mnogim vernikom, po kratkem opominu h kesanju, ako je za to še čas.

Cerkev sredi slovenske vasi

3. Poleg primerov smrtne nevarnosti je dovoljeno dati skupno odvezo mnogim vernikom naenkrat, spovedanim samo na splošno, po opominjenju h kesanju, kadar je velika potreba: to se pravi, kadar z ozirom na število spokornikov ni na razpolago zadosti spovednikov, ki bi mogli poslušati spoved posameznih vernikov v pametnem času, pa bi zato verniki brez svoje krivde ostali za dolgo časa oropani zakramentalne milosti in svetega obhajila. To se lahko zgodi zlasti v misijonskih pokrajinah, pa tudi v drugih krajih, kjer se taka potreba jasno pokaže. Vendar to ni dovoljeno, ako je na razpolago zadosti spovednikov, le iz razloga velike množice vernikov, kot se to lahko zgodi ob velikih praznikih in romanjih.

4. Krajevni škofje pa tudi duhovniki, kolikor se njih tiče, so obvezani v svoji vesti poskrbeti za zadostno število spovednikov, katerih primanjkuje zato, ker nekateri duhovniki to plemenito službo opuščajo in se posvečajo manj nujnim opravilom, ki bi jih lahko opravljali diakoni ali spsobni laiki.

5. Krajevnemu škofu je pridržano, da po posvetovanju s člani škofovske konference razsodi, ali so dani v 3. točki navedeni pogoji in da odloči, kdaj se lahko dá skupna odveza. Poleg primerov določenih po škofu, se mora duhovnik v nujni potrebi skupne odveze predhodno obrniti na škofa,

ako mu je to mogoče; ako pa tega predhodno ni mogel storiti, je dolžan škofa čimprej obvestiti tako o nujnosti potrebe kot o dani odvezi.

6. Kar se tiče vernikov, ki so deležni skupne zakramentalne odveze, morejo biti v vsakem primeru dobro pripravljani, to se pravi vsak mora svoje grehe obžalovati, imeti mora trdni sklep popraviti pohujšanje in morebitno storjeno škodo in biti odločen spovedati se v svojem določenem času vseh in vsakega smrtnega greha, ki se jih zdaj ni mogel osebno spovedati. Duhovniki morajo vernike o teh pogojih in razpoložljivih, ki so za veljavnost zakramenta potrebni, skrbno preučiti.

7. Tisti, ki so jim bili odpuščeni smrtni grehi po skupni odvezi, morajo opraviti osebno spoved predno bi ponovno prejeli skupno odvezo, ako niso glede tega opravičeni po upravičenem razlogu. V vsakem primeru jih veže dolžnost, da se v teku enega leta predstavijo spovedniku, ako jih ne zadržuje moralna nemožnost. Tudi zanje velja zanoved, po kateri se mora vsak kristjan osebno spovedati svojih grehov pooblaščenemu spovedniku vsaj enkrat v letu, to se pravi smrtnih grehov, ki se jih še ni posamič spovedal.

8. Duhovniki naj vernike poučijo, da tistim, ki se zavedajo stanja smrtnega greha in imajo spovednika na razpolago, ni dovoljeno namenoma ali iz nemarnosti izbegavati dolžnost osebne spo-

vedi, čakajoč priložnosti, ko se bo dala mnogim skupna odveza.

9. Da bi verniki mogli lahke zadostiti dolžnosti osebne spovedi, naj se poskrbi, da bodo v cerkvah ob določenih dnevih in urah na razpolago spovedniki, upoštevajoč lagodnost vernikov. V oddaljenih in težko dostopnih krajih, kamor more iti duhovnik le redko v letu, naj se uredi tako, da duhovnik, kolikor je mogoče, posluša vsakikrat spoved nekaterih spokornikov, drugim pa dá, ako se spolnijo pogoji, navedeni v 3. točki, skupno odvezo, vendar tako, da bi se mogli, če mogoče, vsi verniki osebno spovedati vsaj enkrat v letu.

10. Jasno naj se vernikom pove, da so liturgični skupni spokorni obredi zelo koristni za dobro pripravo na spoved in za resno poboljšanje življenja. Vendar naj se gleda na to, da se ti spokorni obredi ne mešajo s spovedjo in z zakramentalno odvezo. Ako so v teh vajah spokorniki opravili osebno spoved, naj tudi vsak osebno prejme odvezo spovednika, ki je poslušal njegovo spoved. Obhajanje takega obreda pa mora biti popolnoma različno od obhajanja svete maše.

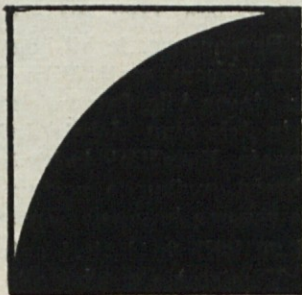
11. Tisti, ki je vzrok javnega pohujšanja med verniki, more prejeti skupno odvezo z drugimi, ako se iskreno kesa in je resno odločen pohujšanje odpraviti; vendar se kljub temu ne more približati svetemu obhajilu, dokler ni, po sodbi spovednika, ki se mu

mora predstaviti, pohujšanja dejansko odpravil.

12. Kar se tiče prakse pogostne spovedi, to je iz pobožnosti, naj je duhovniki vernikom ne odsvetujejo. Nasprotno naj raje hvalijo njene obilne duhovne sadove za krščansko življenje in naj bodo vedno pripravljeni vernike v takih spovedih poslušati, ako za to po pameti prosijo. Na vsak način in popolnoma se je treba ogibati temu, da bi bila osebna spoved omejena le na smrtne grehe, kar bi vernike oropalo velikega sadu spovedi in bi obenem škodovalo dobremu imenu tistih, ki se osebno bližajo zakramentu.

13. Skupne zakramentalne odveze so težke zlorabe, ako se ne upoštevajo zgoraj navedene norme. Vsi dušni pastirji se morajo skrbno varovati takih zlorab. zavedajoč se lastne odgovornosti z ozirom na dobrobit duš in na vrednost zakramenta pokore.

Alojzij Košmerlj

BRAT SONCE, SESTRA LUNA

Brother son, sister moon

Veliko pričakovanja je zbudila med filmsko publiko napoved Zeffirellijevega filma o sv. Frančišku Asiškem in sicer zavoljo žlahtne osebnosti asiškega Ubožca in zavoljo oblikovne dognanosti slovečega režiserja. Zadnje dneve junija so začeli predvajati film *Brat sonce, sestra luna* istočasno v treh buenosaireskih kinematografih in kritika in publika sta bili povsem soglasni glede duhovnih in estetskih vrednot filma, ki po vseh deželah polni dvorane.

Frančišek Asiški je bil že po naravi izjemno prikupna osebnost. Imel je bogate umske, moralne in psihološke darove, ki so z rastočo svetostjo dobili še poseben čar. Ravno povezanost človeških odlik s krščansko popolnostjo je napravila iz Frančiška privlačnega svetnika za vse čase.

Rojen je bil v Assisiju v Srednji Italiji leta 1182. Njegov oče, Peter Bernardone, je bil bogat trgovec s suknom, mati, Pika Bourlemont, je na bila francoskega porekla in dala sinu globoko krščansko vzgojo. Frančišek je bil čednega obraza, prikupne postave, bistrega razuma in veselega značaja.

Pri 20 letih je doživel notranjo krizo. V rojstnem mestu se je vnel

boj med plemiči in člani nižjih družbenih plasti. Plemiči so se povezali tudi z bližnjim mestom Peruso. Frančišek se je udeležil boja na strani plebejcev, bil eno leto v ujetništvu v Perusi, nato pa se ves bolan vrnil domov. Med okrevanjem je spoznal, da se je notranje spremenil, da ga ne vlečejo več prijateljstva. Ogibal se je prejšnje družčine, postal zamišljen in resen, šel je vase in veliko premolil.

Zaradi radodarnosti ga je oče razdedinil in zavrnel. Frančišek pa se je pred škofom slekel, vrnil očetu vso obleko in zaživel ubožstvo v vseh razsežnostih in posledicah. Začel se je družiti s siromaki in z gobavci, živel je od miloščine, z lastnimi rokami popravil razpadajočo cerkev sv. Damijana, kar pa je zbudilo spočetka nerazumevanje in posmeh pri ljudeh. Zunanjemu posmehovanju in nerazumevanju se je pridružila še lastna negotovost glede pravilnosti njegove poti.

Notranje razsvetljenje je doživel 24. februarja 1208. Bos, oblečen v tuniko s kapuco in prepasan z vrvjo je začel od tedaj pridigati po asiških cestah z navdušenjem in prepričanjem o miru, ubožstvu in krščanski ljubezni. Kmalu so mnogi prisluhnili njegovi besedi.

še več: nekaj mlajših moških iz najiminitnejših asiških družin se je pridružilo Frančišku in ga posnemalo v strogosti življenja, v preprostosti oznanjevanja in prisrčni ljubezni do narave ter v do konca vdani ljubezni do Cerkve.

Leta 1209 je Frančišek romal v Rim in dosegel potrditev svojega načina življenja in oznanjevanja od papeža Inocenca III. Frančiškove primer je imel silen odmev. Cerkev je tedaj potrebovala reforme in premnogi so želeli, da bi bilo krščansko življenje bolj prežeto z evangeljskim duhom. Prostovoljno uboštvo, ki ga je radikalno živel, in duh uboštva ter zaupanje v bož-

jo previdnost, ki ju je oznanjal, so prenovili Cerkev.

Florentinec Franco Zeffirelli v filmu ne prikazuje celotnega Frančiškovega življenja, dela in pomena, ampak le obdobje njegovega spreobrnjenja in prvo čase do potrjenja Inocenca III. Filmski libreto so napisali Suso Cecchi D'Amico, Kenneth Ross, Lina Wertmüller in sam Zeffirelli. Pred Brantom soncem, sestro luno je Zeffirelli režiral le dva celovečerna filma in sicer oba na Shakespearova teksta: Ukročeno trmoglavko (l. 1966) in Romea in Julijo (1967), ki sta dosegla mednarodno priznanje. Imel pa je velik sloves v gle-

Frančiška vlečejo ven iz papeške palače

dališkem svetu zavoljo odličnih scenografij in okusnih kostumografij ter uspelih režij v operi in gledališču. Učenec in sodelavec Luchina Viscontija je ustvaril številne scenografije za odrske in operne prireditve v Milanu, Londonu (Covent Garden), New Yorku (Metropolitan) in Parizu. Romea in Julijo je režiral v Veroni, Parizu, Rimu, Leningradu in Moskvi, Hamleta v različnih italijanskih gledaliških središčih, opere pa tudi v Italiji, Angliji in Franciji. Po televiziji smo lahko gledali njegov prenos Beethovnovne Slovesne maše iz bazilike sv. Petra, ki so jo peli pred Pavlom VI.

Zeffirelli je mislil na film o Frančišku dolgo časa, ga osebno zamislil do zadnje potankosti in ga izdelal do virtuoznega mojstrstva. Frančišku se je približal s spoštovanjem. Svetosti res ni mogel predstaviti, predstavil pa ga je po človeški strani prepričevalno in lepo. Pred gledalci se vrste čudovito lepi posnetki: vrnitev izrpanega in bolnega Frančiška iz vojske v rodni kraj, njegove blodnje med okrevanjem, njegova prebuditev za dožemanje lepote ptičjega petja, njegovo doživetje narave, prikaz travnikov s pisanim cvetjem, hoja po strehi za ptičkom, osamelost, scena s Klaro, ki prinese kruha gobavcem, trčenje z očetom zavoljo radodarnosti, odpoved premoženju in dediščini in družini, grajenje sv. Damijana, čistost zasnežene pokrajine, priključitev prvih tovarišev, hoja po asiških ulicah sredi najhujšega nali-

va, prizor žanjcev, sprejem Klare v redovniško življenje, mojstrski monolog na papeškem dvoru, scena, ko se ganjeni papež Inocenc III. skloni in poljubi blatne noge Frančišku in mu naroči oznanjevanje evangelija.

Z bistrim očesom in zanesljivo roko je režiser izbral tudi igralce, ki so zvečine Angleži in ki res žive svoje vloge. Frančiška igra doslej neznani Graham Faulkner, 24-letni fant rjavih oči in kostanjevih las, asketične pojave in presenetljive miline in komunikativnosti. Njegov lik sv. Frančiška je čudovito prepričevalen. Za Klaro je Zeffirelli izbral komaj 16-letno Judi Bowker, drobno, plavolaso dekletce z modrimi očmi, ki je doslej nastopalo le v programih za otroke v angleški televiziji. Vlogo Inocenca III. interpretira znani Sir Alec Guinness, Frančiškove starše pa Valentina Cortese in Lee Montague.

K celotni kvalitetni izvedbi so prispevali tudi avdiovizualni dejavniki: fotografija Ennia Guarnierija, kostumi Danila Donatija in glasba ter popevke Donovana.

Lik Frančiška Asiškega in njegovo sporočilo sta pomembna in prikupna tudi za naš čas, saj sredi zmaterializiranega in mrkega ter pesimističnega sveta opozarjata na potrebo in pomen duha, evangeljskega ubožstva in duhovnega veselja, ki izvira iz doživetja božjega otroštva in božje previdnosti.

J. Š.

Kaj pravijo stari o starosti?

Pastoralna revija „Cerkev v sedanjem svetu“, ki jo izdajajo slovenski škofje, je letos v 3—4 številki prinesla zanimivo anke-to: Stari o starosti. Vsebuje 28 vprašanj in odgovorov. Iz ankete je razvidno, kako stari ljudje v Sloveniji presojuje življenjska vprašanja. Zaradi aktualnosti 16 vprašanj ponatiskujemo.

Ali se čutite starega?

Odgovori so zelo različni. 55% vprašanih se čuti stare po 65. letu, 45% pa se še ne čuti stare.

Šivilja, 77: ne. — Delavka, 65: da. — Duhovnik, 88: deloma. — Uradnica, 68: ne. — Gospodinja, 98: ne. — Gospodinja, 66: ne. — Učiteljica, 69: ne. — Bolničarka, 75: ne. — Kovinostrugar, 59: da. — Učiteljica, 77: ne. — Perica, 76: ne. — Zdravnik, 72: ne. — Starost ni življenjsko obdobje, ampak stanje duha. Človek ne postane star zato, ker je preživel določeno število let. Ostari tedaj, ko pozabi in zapusti svoj ideal. Leta pustijo gube na obrazu. Pomanjkanje navdušenja pa pusti gube na duši.

Kako občutite starostno dobo?

27% vprašanih jo občuti kot težavno, celo kot nadlego in poko-

ro, ker so bolni, onemogli ali brez postržbe.

„Starost čutim kot velik dolgčas“ (kovinostrugar, 59).

„...kot sladek počitek po napornem delu“ (učiteljica, 77),

„...kot božji obisk“ (šivilja, 77).

Kdaj ste spoznali, da prihaja starostna doba?

Pri 50. letih je do spoznanja, da se počasi starajo, prišlo 12% vprašanih. Za razlog navajajo bolezen in posebne okoliščine (npr. prisilno upokojitev). Pri 60. letih je začutilo starost 33%. Pri 65. letih 25%. Pri 70. letih 15%. Pri 75. letih 3% in po 80. letu 12%.

Ali bi radi še dolgo živeli?

46% odgovarja pozitivno, 33% negativno - ne bi radi živeli, 21% nima posebnih želja.

„Rada bi še dolgo živela“ (gosp. 83).

„Še enkrat toliko, samo da bi bila zdrava“ (gosp., 98). „Kakor ie božja volja“ (kmet, 88).

„Dokler bo Bog hotel“ (gosp., 82).

„Vsaj deset let“ (gosp., 66).

„Vsak dan pravim: še malo“ (medic. sestra, 65).

„Ne predolgo, da bi ne bila odveč domačim. Ker večkrat obiskujem Dom počitka, se mi smilijo uboge sirote pri

devetdesetih“ (poštna uradnica, 75). „Rada bi še živela, če bi kdo zame skrbel. Pokojnina je premajhna. Družba v domovih upokojencev mi ne ustreza. Konec življenja je lep v oskrbi redovnic, ki so zavzete za duševno in telesno zdravje“ (učiteljica, 73).

Ali pogostoma mislite na smrt?

„Vsak dan se spominja smrti 57 %, včasih 19 %, nanjo ne misli 24%.

„Kolikor se le da, take misli odganjam“ (šol. ravn., 67). „V to se vživljam ob slovesu vrstnic“ (medic. sestra, 65). „Na pokopališču vedno mislim na smrt“ (gostinski delavec, 70). „Na smrt sploh ne mislim“ (kovinostrugar, 59). „Vsak dan sem nanjo pripravljen“ (kmet, 88). „Pogostoma molim za srečno smrt“ (gosp., 80).

Kaj vas v vaših letih veselja tolaži in dviga?

Veliki večini je v največje veselje branje, molitev, maša in zakramentalno življenje. —

„Časopisi, knjige in TV“ (uradnica, 68). „Smrt, ki me bo rešila“ (delavka, 64). „Molitev“ (šivilja, 76). „Razumevajoča beseda in pošta sosedov“ (gosp. 83). „Pogovori, petje, radio“ (gosp., 66). „Bog“ (intelektualka, 78). „Kozarček al' pa dva“ (kovinostrugar, 59). „Lepa mladostna leta“ (učiteljica, 76). „Zavest, da sem skušal dobro opravljati poklicne

dožnosti“ (duhovnik, 88). „Mir na vest“ (duhovnik, 84). „Edino vera“ (učiteljica, 73).

Kaj vas morda žalosti ali celo greni?

„Križa v Cerkvi“ (duhovnik, 88). „Razočaranje nad ljudmi, katerim sem zaupal, a so mojo vero grdo zlorabili v sebične namene“ (šol. ravn., 66). „Nesreča bližnjega“ (zdravnik, 72). „Mladina, ki je tako razuzdana in brez spoštovanja do starejših“ (gostilničar, 69). „Hčerka, ki ni po cerkvenih določbah poročena“ (javna delavka, 74). „Nevera našega časa“ (učiteljica, 70). „Spomin na preteklo življenje“ (delavka, 64).

Katera leta so bila za vas najlepša in najsrečnejša?

„Leta napornega življenja“ (duhovnik, 88). „Ko sem z vsem idealizmom stopil v razred poln otrok in sem se kot mlad učitelj z vso dušo razdajal mladim srcem“ (šol. ravn., 67). „Ni jih bilo“ (delavka, 62). „Leta od 20 do 50“ (šivilja, 77). „Delovna leta v mojem lepem poklicu“ (učiteljica, 75). „Leta, ko sem lahko delal in slehernemu pomagal“ (duhovnik, 84).

Ali bi bili radi še enkrat mladi?

Tega si ne želi 62% anketiranih, želi pa 38%.

„Take mladosti, kakor je zdaj,

si res ne želim“ (duhovnik, 55). „V teh razmerah si ne želim biti mlada, ker ni nikake vzgoje, najmanj pa verske“ (javna delavka, 75). „Ne! Ker je bilo v življenju preveč grenkobe“ (učiteljica, 73).

V katera leta bi se radi povrnilili?

„V leta fizične in umske svežosti“ (duhovnik, 88). „V čase prvih nastopov v razredu, ko sem bil poln idealizma in ambicij“ (šol. ravn., 67). „V dobo med 30. in 60. letom“ (zdravnik, 72). „V leta prve službe, ne pa več v šolsko dobo“ (uradnica, 74). „V leta, ko sem odslužil vojake“ (kmet, 88).

V otroška leta bi se želelo povrniti 9%, v mlada leta prve službe 46%, v 20. leto 24%. A ne želi si več biti mlad 21%.

Kako ocenjujete svojo starost?

„Starost je božji dar“ (duhovnik, 88). „Naj bi potrpežljivo prenašala življenje, ne pa toliko godrnjala“ (učiteljica, 73). „V domu počitka mi je dobro“ (gosp., 85).

Ali naj bi duhovnik posvečali starejšim posebno skrb pri krščanskem oznanilu, to je katehezi?

Tega si želijo in imajo za potrebno vsi razen enega, ki o tem ne govori.

Zdravnik odgovarja: „Seveda“.

Uradnica pravi: „Za oznanilo smo starejši vedno hvaležni.“

Kakšna naj bi bila vsebina oznanila za starejše?

„Vsebina oznanila za starejše naj bi bila medsebojno razumevanje in potrpljenje v dneh preizkušanj, ko nam zmanjka tal pod nogami. Kam naj tedaj obrnem svoje oči za pomoč?“ (ravnatelj, 67). „Oznanilo naj bi bil dvogo-

Nova doba
z visokimi stavbami

vor — enak z enakim — po stopnji izobrazbe“ (zdravnik). Označilo naj bi poglobljalo duhovnost, ki nam onstransko življenje predstavlja kot največjo vrednoto. Poudarek naj bi bil na zakramentalnem življenju, zato nikar govoriti le o smrti in eshatologiji“ (poštna upravnica, 74). „Medsebojna ljubezen in potrpljenje“ (tovarn. del., 66). „Tolažba in razumevanje“ (gosp., 83). „O božji ljubezni do nas“ (gosp., 80). „O maši in pokori, ne pa o tem, da smo stari reveži“ (gosp., 82). „O psihološki pripravi na smrt, da se je ne bomo bali, ampak se bomo z njo sprijaznili“ (učiteljica, 69). „O ljubezni, odpuščanju in trpljenju je oznani-la preveč, dejanj pa premalo“ (duhovnik, 55). „Najboljše zdravilo za naš čas je vsekakor jasnost o vprašanju trpljenja in smrti. Odlična je metoda ljubezni, ki vse prenese“ (primarij).

Ali je bilo v vašem življenju več veselih ali žalostnih dni?

Odgovor je odvisen od značaja posameznika. 69% se odloča za vesele in optimistične dni, 31% pa za žalostne in temne. „Več žalosti je Bog, kot dober vzgojitelj, prihranil za stara leta“ (duhovnik, 88).

Kaj bi še radi povedali o tretji dobi?

„V starosti Bogu služiti je sreča“ (duhovnik, 88). „Starost za-

služi, da bi jo mladi bolj cenili“ (zdravnik, 72). „Dokler je človek mlad in zdrav, nekaj pomeni. Pozneje je odveč in nepotreben“ (duhovnik, 55). „Ne bi rad počival v kraju svojega bivanja. Tisti, ki me v življenju niso hoteli poznati, naj bi ne hodili na pogreb“ (duhovnik, 66). „Dobro in lepo bi bilo, da bi starejše večkrat mlajši obiskali in jim pripravili vesele urice s petjem. Naj bi se uvedlo stalno skrbstvo za ostarele. Ponekod redovnice redno obiskujejo starejše ljudi“ (javna delavka, 72). „Mladi naj se pripravljajo ali bolje vzgajajo naj se za starost, ki tako hitre pride“ (gosp., 85). „Naj bi bila starost kakor večerna zarja, ki zlati naša poslednja leta in nas umirjene zaziblje k večnemu počitku“ (učiteljica, 77). „O starosti nihče rad ne govori“ (bolničarka, 75). „Starost je težka, naj bi me Bog kmalu rešil“ (kmet). „Starosti se ne smemo bati, saj nismo ustvarjeni za ta svet“ (gosp.). „Človek je star tedaj, kadar so kronične težave in bolezni tako hude, da jih s težavo prenaša. Tedaj je človek somatično star. Psihično pa ostari, kadar se za dogajanja okrog sebe več ne meni“ (zdravnik). „Človek je srečen, če božjih načrtov ne spreminja. Težko pa je spoznati, do kam segajo božji načrti in kie se začno človeški“ (višja medic. sestra). „Naj bi označilo in kateheza postala dejanje in življenje“ (duhovnik).

Lourd in človek danes

Ko je Jezus tri leta hodil po vaseh in mestih svoje domovine, je oznanjal evangelij, dobrote delil in s čudeži potrjeval svoj nauk. Njegova čudežna dela niso bila cilj njegovega javnega nastopa, marveč bi naj bila le potrdilo, da je on pričakovani Mesija. „Če ne verujete mojim besedam, verujte mojim delom“, se je skliceval sam Gospod.

Tako gleda tudi Cerkev na čudeže, ki se dogajajo v vseh dobah; za njo so to potrdila božje moči, ki se javlja po molitvi vernih in božjemu hotenju ali dopuščenju na priprošnje svetnikov. To je tudi stališče Cerkve do čudežev, ki se dogajajo na svetih krajih, med katere moremo šteti zlasti čudežna ozdravljenja v Lurdu, ki so strogo preiskana in cerkveno priznana.

Letos je poteklo 115 let, odkar se je Marija prikazala deklici Bernardki v votlini; bilo je to 11. februarja 1858. Že pri naslednjem prikazanju ji Marija zapove, da izgrebe jamico v pesek, iz katerega je privrela voda. V njej si je umil slepi kamnosek Bouriette desno oko, na katero je bil 20 let slep zaradi okvare, in nenadoma je zopet videl. Tudi devetletni Hanzi Bouhorts, ki je bil mrtvouden rojen, je po mrzli kopeli v tej vodi popolnoma ozdravel. Dosegel je starost 80 let

v idealnem zdravju. Tako so se ponavljala čudežna ozdravljenja skozi vseh nadaljnjih sto let do danes. Strokovne zdravniške komisije z vso natančnostjo preiskujejo vsak primer ozdravljenja v Lurdu in le ob največji previdnosti izreče cerkvena oblast svoje priznanje, da je mogoče primere nenadnih ozdravljenj smatrati kot čudež, to je izredno milost božje dobrote na priprošnjo lurške Matere božje.

Tudi današnjemu človeku je mogoče doživeti čudež v Lurdu, kajti le-ti se dogajajo še vedno.

V Freiburgu v Švici živi v benediktinskem samostanu brat Leon Schwager. 30. aprila 1952 je ležal na bolniškem vozičku v Lurdu popolnoma hrom in čakal na blagoslov z Najsvetejšim, kot je to običaj v Lurdu. Ko mu je lyonski nadškof, kardinal Gerlier podelil blagoslov, se je hromi brat Leon pri priči dvignil sam iz vozička in pokleknil na tla. Brat Leon je danes živa priča tega čudeža, ki ga je priznala tudi Cerkev.

Morda potrebuje čudež hromelega samostanskega brata danes tudi moderen človek, ki boleha na splošni „ohromelosti“. Viri življenjskih moči mu usihajo ob materializmu in racionalizmu. Beg iz molitvenega življenja je simptom te bolehnosti.

DEVICA ČUDEŽEV V CAACUPE

(Paragvajska Marija)

Nastanek božje poti

Okoli l. 1600 se je to zgodilo. V gričih blizu kraja Tobatí je skupina poganskih Indijancev zasledovala krščanskega Indijanca iz rodu Guaraní. Njegovo ime ni znano. Utrujen in ves obupan se je skril za deblo nekega drevesa. Tam se je v stiski spomnil Marije in ji je obljubil, da bo iz debla tega drevesa napravil kip Brezmadežne, če ga reši v tej nevarnosti. Ko ga preganjalci res niso našli in je bil rešen, je obljubo zvesto spolnil. Iz debla tistega drevesa je z vso skrbjo izdobil dva Marijina kipa: večjega za cerkev v Tobatí in manjšega zase.

Ta mali kipec Marije Brezmadežne je podoba Device čudežev, ki se danes časti v Caacupé. Ocenjujejo ga kot lepo umetniško delo. Danes je ta podoba oblečena v dragoceno oblačilo, ki so ga podarili Marijini častilci.

Iz nadaljnje usode te Marijine podobe se pripovedujejo še tile čudoviti dogodki: Takrat še ni bilo jezera Ypacaraí, ki se danes nahaja med Caacupé in Asuncionom. Nastalo je nekaj let po tistem do-

godku. Kjer je danes jezero, je takrat bila lepa rodovitna dolina s cvetočim naseljem Arecayá. Tam je bil močan studenec, ki je dajal obilno talno vodo za vse prebivalce tistega kraja. Nepričakovano pa je začel (l. 1603) bruhati vodo v toliki množini, da je kmalu zalila vse naselje in polje okrog in je ostalo na tem mestu današnje jezero Ypacaraí.

Med stvarmi, ki jih je nosilo in naplavljal naraslo vodovje, so našli tudi podolgovato usnjeno škattlo. V njej je bil kipec Marije Brezmadežne, ki ga je bil pred nekaj leti izrezljal rešeni krščanski Indijanec. To podobo je sedaj rešil iz vode indijanski tesar s krstnim imenom Jožef in on jo je odslej hranil v svoji hiši.

To Marijino podobo je bila odnesla voda, ker se je bil morda njen lastnik naselil v tisti dolini ali pa ga je bila morda naraščajoča voda slučajno presenetila na poti, ko je imel s seboj tudi svojo Marijo v usnjenem toku.

Tesar Jožef, novi lastnik Marijine podobe, je večkrat sekal les v gozdovih na gričih, kjer danes

stoji Caacupé. Kraj mu je bil zaradi prijetnega zraka in lepote tako všeč, da se je z družino preselil tja. Tam je poleg svoje hiše postavil še malo kapelico za Marijino podobo. Kraj je kmalu zaslovel daleč naokoli in vedno več ljudi je prihajalo z darovi se semkaj priporočat Mariji.

Ko je umrl Jožef, je Marijino podobo dobil nek njegov sorodnik, ki jo je prenesel v Tobatí. S tem se za sto let izgubi vsaka sled za njo.

Okoli l. 1750 je nekdo iz Tobatí — njegovo ime ni znano — ponudil to podobo nazaj v Caacupé, a pod pogojem, če se dobi kdo, ki bi ji tam sezidal primerno kapelo. Res se je našla plemenita gospa, ki je podarila zemljišče dveh hektarjev in je tam hotela postaviti tudi Marijino kapelo. Na tem zemljišču tudi stoji današnja Marijina božjepotna cerkev.

Toda takrat je med ljudmi v okolici prišlo do nesoglasja in preden je bila pripravljena kapela v Caacupé, so se odločili zidati Mariji cerkev eno „leguo“ (5 km) od tam v kraju Loma Guasú. Pa jim je tam vihar ponovno razdejal vse, kar so začeli graditi. Tako so sprejeli kot božjo voljo, naj stoji Marijina cerkev v Caacupé.

Kmalu so sedaj tam začeli zidati lepo cerkev Mariji (l. 1770). To je bilo prav na kraju, kjer je današnja njena cerkev, le da je ta iz poznejše dobe (l. 1885).

Ko je že stala tu prva Marijina cerkev, se je kraj imenoval Caa-

cupé, a vasi tam še ni bilo. Ta je nastala šele potem okrog cerkve. Nekaj časa je to naselje zato nosilo ime „Capilleta“, pa je potem prevladalo in ostalo danes samo prvotno ime Caacupé.

Pred paragvajsko Marijo

Med tem razgovorom o nastanku Marijine božje poti avto drvi z nami po lepi asfaltni cesti Mariji naproti.

Cesta nas vodi preko gričev in ravnin. Griči so porasli z drevjem in pravimi gozdovi. Stranska pota se vijejo sredi tega zelenja v rjavo rdeči barvi. Ta zemlja je za to pokrajino značilna, kot tudi za argentinski Misiones, sosednjo pokrajino onstran reke Alto Paraná.

Božjepotnemu kraju se bližamo po cesti, ki se vzpenja po ovinkih polagoma više, kjer nekako na vrhu tega gričevja stoji Caacupé. Ko med zelenjem opazimo prve hiše, vzbudi našo pozornost ogromno zidovje na mali vzpetini, ki napravlja vtis trdnjave. A to je le del, kot nam razlože, za sedaj samo prezbiterij, nove veličastne Marijine bazilike, ki so jo začeli zidati pred dobrimi dvajsetimi leti.

Spokojno romarsko umirjenost sem čutil v srcu, ko smo izstopili pred cerkvijo. Prva misel mi je bila: to je tedaj slavni kraj, kamor se verni paragvajski narod zateka že stoletja v svojih radostih in še več v svojih skrbeh in bolečinah, kot je tam daleč za morjem v moji domovini Brezje in kot je tam v Argentini Luján.

Cerkev je zelo obsežna — 57 m dolga in 19 široka, in je za to obsežnost videti nizka. Pod isto skupno streho sta na vsaki strani po vsej dolžini zunaj pokrita hodnika, kot je tu navada pri starih cerkvah in smo takih v Paragvaju videli več. V tej obliki je ta cerkev iz l. 1885, a se je na tem mestu prva cerkev začela graditi že pred 200 leti, 4. aprila 1770, kot stoji zapisano na podstrešnem lesenem prečnem tramu.

Pred cerkvijo nas sprejmejo, kot je navada po romarskih krajih, mladi trgovčki, ki so tu bosopeči fantiči s pripravo za čiščenje čevljev, obešeno na pasu preko ramen. Ponujajo ti majhne, preproste sve-

če za „Virgencito“ in, če jo kupiš, ti obljublajo zastonj očistiti čevlje... A nam se mudi pred Marijo.

Vstopimo. Preproste lesene klopi, leseno ogrodje pod streho, od vsega obširnega prostora oddeljuje vrsta stebrov na vsaki strani dve stranski ladji. Tam v prednjih klopeh so skupine vernikov: družine in posamezniki, bogati, ki so se pripeljali v razkošnih avtomobilih, in skromni ter preskušeni v življenju, kot že kaže njihova ponižna zunanost, izobraženi in preprosti... a pred svojo Virgencito vsi enaki, kot otroci pred skupno materjo, vsi dobri drug drugemu, vsi bratje. Še mi pohitimo mednje, kot bratje med brati, prav v prednje klopi, pred Devico čudežev, ki pred nami visoko v oltarju stoji, v temni, modri plašč zavita, vsa skromna, pa tako dobra in mogočna.

Pred Njo ostane v svojih mislih vsak sam in pozabi na vse.

Nisem vedel, kaj naj bi jo prosil — preveč je potreb za drage in zase — in za kaj naj bi se ji zahvalil — zakaj preveč je dobrot... Pa saj Mati sama najbolje ve za vse, kaj bi se mučil... In sem se predal mislim, ki mi jih je pred Njo vzbujal sveti kraj.

Koliko tolažbe je prejemal v preskušnjah tu paragvajski narod. Pravijo, da je že po naravi ob pogledu na svet in življenje zaupen in si ne dela preveč skrbi. „No hay problemas,“ je njegov navad-

ni rek, ki tudi izdaja njegovo čutenje. V tem je nekoliko podoben naši slovanski rasi. Pa je ta narod svoj mir in zaupanje črpal tudi iz svoje vere in zaupanja v svojo Marijo.

In koliko bolečin preizkušanega naroda je videla ta Marija v teh stoletjih! Zlasti v hudih vojskah, ki jih je moral biti in je v njih branil svojo domovino kot lev.

Pred dobrimi sto leti je bila dolgoletna vojska med Paragvajem in „trojno zvezo“ nasprotnikov: Brazilije, Urugvaja in Argentine. Vojska proti premočnemu nasprotniku je trajala dolgo (1864-1870). Proti koncu vojske je ob umiku paragvajskih čet zasedel nasprotnik tudi ta kraj, Caacupé. Takrat je izginil ob plenjenju tudi cerkveni zaklad: zlatina in dragi kamni in denar v srebru in zlatu in tudi dragocena zlata Marijina krona, vsa okrašena z dragulji.

Premoči se narod ni mogel ustaviti in je bila deželna zasedena po zaveznikih. Žrtev je ob svojem junaštvu narod imel toliko, da je število prebivalstva baje padlo na stanje za več kot 150 let nazaj, ekonomsko pa je bila dežela tako prizadeta, da je dosegla prejšnje predvojno stanje šele čez nekako 90 let...

A kar Paragvajcu nobena sila ni mogla vzeti in mu je vsak nasprotnik vedno moral priznati z občudovanjem, je njegova ljubezen do domovine in junaštvo v njeni obrambi. In to je njegova čast in njegov ponos.

Prav tiste dni sem videl v Asuncionu argentinski film o tej vojski pred sto leti. Skušal biti obziren in pravičen na obe strani. Pa sem čutil v temni, nabito polni dvorani napeto pričakovanje, kako bo argentinski film predstavil to njihovo narodno zadevo v zgodovini. Tudi je bilo slišati od mladine nekaj umirjenih in obzirnih izrazov nezadovoljstva v nekaterih točkah filma. Pa se je razlilo nad vso dvorano kot veselo olajšanje in čustvo bratske sprave, ko je v filmu eden od glavnih argentinskih borcev, ki je čutil trdoto paragvajskega orožja, sredi najhujših in neodločnih bojov priznal: Son bravos los paraguayos! Da, to jim je v ponos in hočejo, da se jim ta čast prizna: Son bravos los paraguayos!

Tudi sami častijo svoje junake. Njim v spomin so postavili na cvečočem glavnem trgu svoje prestolice lepo kapelo, posvečeno Mariji, Kraljici Paragvaja, kjer so grobovi in spomeniki njihovih junakov. To je njihov „Panteón de los héroes“, ki ga neprestano v globokem spoštovanju obiskujejo dolge vrste domačinov in turistov.

Koliko narodnega trpljenja in bolečin se je v tistih težkih časih izlivalo pred Marijo v tem njenem svetišču v Caacupé. Pa je tu narod prejemal tudi tolažbo, moč in pogum.

In je prišlo v novejši dobi spet do podobne vojske med Paragvajem in sosednjo Bolivijo (1932—1935). Zmagal je Paragvaj, a za

ceno velikih žrtev. Spet, pravijo, kakih 30.000 mladih življenj.

Kako ne bi človek, ki je prišel iz naše dežele izpod Triglava, čutil s tem preizkušanim narodom, ko tudi mi vemo, kaj je vojno gorje in smo ga tako kruto okušali v obeh zadnjih svetovnih vojnah.

Naj ga Marija v Caacupé za bodočnost varuje podobnih preskušanj — se mi je ob vsem izvila iz srca goreča prošnja — kot tudi naš narod tam daleč prek morja, v prelepi deželi, ki se zanjo tepejo evropske rase.

Pozabili smo na čas... Vstati je bilo treba, zapustiti Marijo.

Zunaj smo si ob cerkvi še nakupili svetinjc in podobic in drugih spominov na ta milostni kraj, za prijatelje in znance, posebej še za vse dobre sestre v zavodu sv. Frančiška, ki niso mogle z nami. Prijazen domači duhovnik nam je kar tam vse blagoslovil za spomin na to božjo pot.

Vsi smo še šli za nekaj lučajev kamna navzdol k Marijinemu studentu in pokusili bistro vodo, ki ji ljudstvo pripisuje zdravilno moč.

Sonce se je že globoko nagibalo na obzorju, ko smo zapustili milostni kraj.

Na jezeru Ypacaraí

Na poti nazaj v Asunción smo obiskali še jezero Ypacaraí, kjer je bila nekoč v vodovju najdena Marijina milostna podoba.

Od glavne ceste na Asunción vodi do jezera lepa stranska, še

nova asfaltirana cesta. Zakaj naselje ob jezeru je cenjen letoviški kraj za prebivalce glavnega mesta, kar se vidi tudi na lepih počitniških hišah ob jezeru, ki pa so tisti čas bile večinoma zaprte.

Sonce je ravno zahajalo, ko smo prišli do obrežne verande, ki je nudila prelep razgled na jezero. Plitva dolina vsa zalita z vodo, okrog in okrog nizki griči v daljavi, jezerska gladina v večernem pokoju vsa tiha in mirna, proti zahajajočemu soncu jezero in nebo bleščita v močni rdeči luči. Še govoriti si nismo upali glasno, da ne bi motili zbrane večerne tihote. Le tam z desne se še sliši pljuskanje vode v daljavi: so fantje pri kopanju — sicer sredi zime, a dan je bil tako lep — in še skačejo z nizke skale v temno vodovje.

Nobene želje nisem imel več, v blagem večernem pokoju: le slo-neti tam na verandi in ob pogledu na mirno, v zahajajočem soncu žarečo gladino počakati teme. Pa so dobre sestre že imele najet motorni čoln. V lahkem letu nas je ponesel preko jezera — želel bi, da bi to trajalo dolgo, dolgo — in ti in pljuski rahlih valov, ki jih je rezal čoln, so nam pritajeno govorili o dušah tistih, ki so bili pod tem jezerom potopljeni, in o njihovi rešitvi, ki so jo našli v Mariji, ko je nje milostna podoba plavala nad njimi.

Soncu v slovo in blagemu jezeru v pozdrav se je naenkrat oglasila pesem, paragvajska v španščini, pa še v gvarani, ki je našim se-

stram domača govoric, potem pa še slovenska, kot da plavamo tam v našem raj, „po jezeru bliz' Triglava.“ — in še hrvaška. Sestra prednica, ki je imela na skrbi naše izlete, je za hip pozabila na vse skrbi in s čistim glasom zapela svojo. V pesmi je trepetalo čustvo domovine, ki jo vabi na pot k njeni Mariji, k Mariji v Bistrici, pred katero milostno podobo bo mogla kmalu poklekniti.

Prijetno utrujeni smo že v temni noči prispeli domov in v blag sen me je zazibal dobron bliagoslov Device čudežev v Caacupé.

Slovo

Zadnji večer pred našo vrnitvijo v Argentino smo mogli biti navzoči na festivalu, ki so ga s sodelovanjem sester priredile gojenke v zavodu Colegio San Francisco.

Oglasili sta se harfa in kitara v prelepah paragvajskih melodijah, sedaj kot v prošnjah, pa spet kot v joku in vriskanju. Zapele so gojenke in sestre. Zavrtele so se delklice-plesalke v folklornih paragvajskih plesih. S ponosom so si razprostrle vsaka svoj „ñandutí“, ki je zažarel kot v mavrici barv, kot da hočejo opozoriti na lepoto in bogastvo svojega srca, ter so ljubeznivo in z ljubko vitkostjo odplesale vsaka svoj umetni ples, ob nezadržanem navdušenju vseh navzočih.

Med zadnjimi sta nastopili najmlajši: štiriletna deklica in druga komaj za spoznanje starejša, v bo-

gatem paragvajskem širokem kralju, z otroško ljubkostjo, pa resno kot pravi plesalki. Mirno, z značilnimi otroškimi gibi, sta lepo odplesali po spremni godbi svoj ples; brez strahu, kot da ju prav nič ne briga ves svet, ki z velikimi očmi strmi v ljubka otročka. Na vprašanje, kako ji je, je mala po izvršeni nalogi odgovorila, da jo samo čez pašček malo boli in da je lačna — in drugega nič. Ko sta ob burnem aplavzu končali, sta se tiho približali in nam tujim gostom v prvi vrsti dahnilo vsakemu na lice pristni paragvajski „besito“.

Paraguay de mis amores. . .

V seznamu ljubeznivih src, ki so me v tujem svetu blodečega prese-netile s svojo dobroto, bom pridružil na častnem mestu še Paragvaj.

Naj ju Bog blagoslavja v življenju ta neznana otroka in Virgencita de los milagros de Caacupé. . .

Ne čutim več na licu tega diha, ostal pa mi je kot v srcu v blagih spominih na tiste lepe dni.

F. G.

Janez Marija Vianney

arški župnik

Do leta 1827, nekako do takrat, ko je bil Janez Krstnik Marija Vianney že deset let župnik pozabljen, neznatne in zanemarjene župnije Ars v Franciji, se javno mnenje zanj ni nič brigalo. Kako tudi? Kolikor se je razvedelo, je bil nebogljjen človek.

Rojen 8. maja 1786 v trgu Dardilly pri Lyonu kot četrti izmed šestih otrok, je do 19. leta opravljal trdo kmetско delo, šele tedaj se je lotil učenja. Pokazal je slabo nadarjenost in le ob trmastem vztrajanju in s pomočjo njegovega župnika in učitelja Balleya je bil leta 1815, star 29 let, posvečen za duhovnika. Niti toliko niso zaupali njegovemu znanju, da bi že v začetku dušnopastirskega delovanja smel spovedati. Dodelili so ga kar župniku Balleyu za pomočnika. Ballej je bil dober župnik in ga je tako vpeljal v dušnopastirsko delo, da je Vianney dobil spovedno pravico in je po Ballevevi smrti moral v februarju 1818 prevzeti arško župnijo, ki bi se je nihče drug ne lotil.

KAKŠEN JE BIL TAKRAT ARS?

Zlepa kje ni bilo toliko razbrzdano-
nosti, verske mlačnosti, razprtij

in drugih nemarnosti kakor prav v Arsu. Kako naj odpravi te razvade? Zadovoljen naj bi bil, da je ljudi privadil cerkvenega mišljenja in jih vsaj malo spravil v red.

Ali je treba, da vse razda, da ima samo eno obleko? Ali ni noro, da si sam pospravlja in kuha, pa še to komaj enkrat na teden in še sam krompir, da je nazadnje ves modrikast? Zato je mršav in bled, da se komaj drži pokonci, sicer pa — sicer pa kdo ve, od kod njegova bledica in udrta lica? In kaj je posebnega v njegovih pridigah? Prav nič novega, noben stavek ne teče gladko, le napenja se, kakor da mu gre za življenje, in greh preganija, kakor da gre za njegovo osebno bolečino!

Naj sam le moli vse noči, naj vstaja, če hoče ob dveh, kakor pravijo, naj se posti, a drugim naj privošči nekaj miru! Tudi sam naj si ga privošči. Ali je mar treba, da ves teden tuhta svojo pridigo in da kar naprej ždi v spovednici? Pa mir naj da vsaj drugod! Kaj mu je treba, da hodi še drugam pridigovat in vznemirjati ljudi z nekimi misijoni? Kaj si revček domišlja, ko ga nihče ni prosil ne pooblastil, da ves svet spreobrne?

Tako je leta 1827 po desetih

letih Vianneyevega župnikovanja, ko mu je bilo preko 41 let, vršalo po vsej škofiji in okolici Lyona. Obiskovalce Arsa iz daljnih krajev so hujskali in odvrčali, na škofijo so deževale zahteve, naj napravijo red in „norega“ župnika ukorijo. Slišale so se grožnje, da ga bodo izgnali iz Arsa, na cerkvi in župnišču so se pojavili sramotilni napisi...

IN ARŠKI ŽUPNIK?

Vse je videl in slišal, saj je bil pozoren na vsako malenkost, pazljiv in občutljiv in je sam pozneje priznal, da so o njem mnogokje več govorili kakor o evangeliju in da je bil stalno pripravljen na izgon. A delal je mirno naprej in nič dal na govorce.

Župnik Vianney sam ni opazil kdaj se je vse poglelo. Njegov škof ga ni posvaril, marveč je zbranim duhovnikom želel, da bi vsak med njimi imel vsaj nekaj tiste „norosti“, ki so jo očitali Vianneyu. Ljudje so spoznali, da tolikšna ponižnost, tako nenavadna krotkost, obenem pa trezna življenjska močnost, nepogrešljiva sodba o dušnem stanju, ob vsem natolcevanju neomajna ljubeznivost in vljudnost brez primere..., da vse to ne more biti nič drugega kakor sad milosti, pridobljene za duše z molitvijo, miloščino in včasih za splošne pojme že kar preobilno osebno žrtvijo.

Tako se je zgodilo, da kmalu ni mogel več hoditi drugam pomagat. Zakaj od 1830 so prihajale trume

obiskovalcev, dnevno večkrat nad 300, letno celo preko 20.000. Sprejemal jih je s čudno modrostjo in prodornim dušnim pogledom. Dajal je kratko, nedvomno trdno navodilo, tolažbo, svarilo, prošnjo kakor je pač bilo treba.

Ljudi iz vse Francije, iz vseh stanov in poklicev, od kardinalov in škofov, časnikaarjev, vojakov, pisateljev, vernih, dvomljivcev in zbeganih, trdovratnih nečistnikov in ljudi, ki so doslej zaman iskali dobrih src, skrušenih in napihnjenih, vseh takih in podobnih se je zgrinjalo na kupe okoli medle telesne postave, a močne duše arškega župnika.

In spet Vianneya tudi sloves, ki je šel že preko morja, ni zbeгал! Ko mu 1852 škof prinese obleko častnega kanonika, jo sprejme, ker ga noče žaliti, a po odhodu jo proda v prid revežem. Ko mu z državne strani prineso red častne legije, pa mu nič ne dajo za ubožce, odlikovanja niti ne pogleda. Ni se menil za to, kako ga sodijo ljudje, nač na ga je vse življenje trla silna bojazen, kako ga bo sodil Bog.

LEPOTA DUHOVNIŠKE DUŠE V IZČRANEM TELESU

Izčrpan zaradi napornega dela in skritega boja je že leta 1843 hudo zbolel. Že je prejel zakramente za umirajoče in nobenega upanja ni bilo, da bi ga rešili, ko je nenadoma ozdravel. Komaj je ozdravel, je zbežal in so ga s silo pripeljali nazaj v Ars. Preobremenjenemu z delom in v vednem

strahu, da ničesar ne ve, so mu dali pomočnika, zraven katerega pa je Vianney sedem let veliko trpel in molčal.

Kljub slabotnosti in notranjemu trpljenju je znal najti pot do src kakor malokdo, jih tolažiti, zdraviti, jim vlivati poguma; delal je čudeže, ki jih skoraj ni opazil. Število romarjev se je večalo iz leta v leto in je v tem času naraslo že na sto tisoč. Po več dni so ljudje čakali, da pridejo na vrsto za spoved, za dušni razgovor ali da vsaj slišijo Vianneyevo preprosto pridi-go. Nad marsikaterim grešnikom se je razjokal. Slišal je toliko grehov, da je vzkliknil: „Naposled bodo grehi pokopali ubogega grešnika.“ Mnoge, ki so prišli v Ars zgolj iz radovednosti, je nevidna sila potegnila k njegovi spovednici.

„NE MOREM VEČ“

Čedalje hujši naval ljudstva, ure in ure, ki jih je prebil v spovednici, le nekaj ur počitka in spanja na dan, post in delo, vse ga je izčrpalo. V petek 29. julija 1859 je triinosemdesetletni arški župnik še spovedoval celih 16 ur; naslednje jutro, ko je šel spet v spovednico, ga je začelo dušiti, njegove pridige na verniki niso več razumeli. Peljali so ga v sobo, kjer se je zgrudil z vzdihom: „Ne morem več.“ Prosil je za sveto pomotnico: 4. avgusta 1859 pa je izdihnil.

Ob velikanski udeležbi pogrebcev so ga pokopali v arški cerkvi Romanje v Ars tudi po njegovi

smrti ni prenehalo, ker ga je Bog poveličal s čudeži. Leta 1904 so odprli krsto in truplo, ki je imelo ob smrti znamenja popolne telesne oslabeledosti, našli nestrohnelo. Pre-nesli so ga v novo cerkev.

PRIZNANJE NJEGOVE SVETOSTI

Papež Pij X. je Janeza Vianneya razglasil 1905 za blaženega, Pij XI. pa 31. maja 1925 za svetnika in 1929 za vzornika ter zaščitnika vseh dušnih pastirjev. S tem je Cerkev spomnila duhovnike tistega časa in vseh časov, da se božja moč dopolnjuje v slabosti.

God arškega župnika, sv. Janeza Vianneya obhajamo 4. avgusta.

Zavetnika dušnih pastirjev prosimo za slovenske duhovnike, za vse duhovnike in za nove duhovniške poklice.

MOLITVENI NAMEN

Splošni: da bi spremembe v bogoslužju rodile prave sadove.

Misijonski: Da bi nas z narodi Oceanije vezali krščanska ljubezen in pomoč.

SKRIVNOSTI KATAKOMB

„Ni vam dovoljeno živeti!“ Tako se je glasil skrajno krivični ukrep rimskih oblasti proti kristjanom prvih stoletij v Rimu. In to ni bila mrtva črka: val za valom krvavega preganjanja je prizadeval prvo krščansko Cerkev v upanju, da jo bo uničilo. Toda zgodilo se je, kar je pozneje zapisal cerkveni pisatelj Tertulijan: „Kri mučencev je seme novih kristjanov.“ To so bili verjetno najhujši krvavi pogromi, kar jih zgodovina sploh pozna. V teh težkih časih so se rimski kristjani shajali zunaj mestnega obzidja v katakombah, neke vrste temnih podzemskih hodnikih, ki so služili za pokopavanje mrličev.

V tej metropoli podzemskih hodnikov (njih približna dolžina znaša 900 km.) so se kristjani shajali k poslušanju božje besede, k sv. maši in za posebne praznike. Katakombe pričajo o veri ljudi, ki so živeli v stalni smrtni nevarnosti samo zato, ker so hoteli biti zvesti svojemu Bogu in Odrešeniku. Številni eshatološki simboli, ki jih je še danes mogoče videti v katakombah, so priče njih vere in upanja. Poglejmo si neka-

Sidro je eden teh simbolov, ki se na več mestih nahaja v katakombah in ki po Pavlovih besedah - upanje je sidro duše - označuje krščansko upanje. Drug simbol je ladjica - pomeni človeka, ki išče nebeškega pristana. Palma in krona se nanašata na krono življenja in so brez dvoma bila ljudska znamenja za preganjanje ljudi. Simbol nesmrtnosti je bil tudi pav, medtem ko je jelen pri studentu simboliziral človeka, žejnega žive vode nesmrtnega življenja.

Golob je označeval sv. Duha, že iz stare zaveze pa tudi mir. Podoba ribe je pomenila Kristusa, ker namreč grška beseda za ribo (i thys |) vsebuje črke, ki so začetnice naslednjih besed: Jezus Kristus, Sin božji, Odrešenik. Včasih riba nosi na sebi košarico kruha in čašico vina, kar očitno simbolizira evharistijo.

Zelo značilno pa je dejstvo, da v katakombah zastonj iščemo podob in simbolov trpljenja in zagrenjenosti. V njih najdemo samo znake veselja, miru, upanja. liubezni in vere v življenje po smrti.

V DRUŽINI

ZAKON – SKRIVNOST ZAVITA V LJUBEZEN

Ali so otroci še vedno blagoslov za družino

To vprašanje je že samo v sebi trdo, kaže sebičnost in ni nič krščansko. Nekdaj se o tem niso toliko ali pa nič spraševali. A ne varajmo se in glejmo na to vprašanje tako, kot se kaže po vsem svetu, tudi med nami. Marsikaj se je glede tega v zadnjih sto ali celo petdesetih letih popolnoma spremenilo.

V prejšnjih časih so otroci vedno pomenili blagoslov za hišo, celo za tistega očeta, ki je sebično mislil samo nase. Čim več otrok, toliko boljše za starše, so mislili. Saj se je družinsko življenje večinoma razvijalo na polju, v samostojnih delavnicah itd. To je pomenilo, da je bila tudi žena v večji meri moževa sodelavka kot pa družica v zakonski ljubezni. Zakon iz ljubezni, to je, možnost svobodne izbire fanta oz. dekleta, je bil luksuz, ki si ga je malokdo mogel privoščiti. Bolj pogosti so bili preračunani zakoni poroke „po pameti“.

V takih časih in v takem načinu življenja so številni otroci pomenili

cenejšo in bolj ubogljivo delovno moč. In veliko otrok v družini je bilo vsaj upanje, da bo kdo od njih skrbel za starše na stara leta.

Ob takšnem splošnem prepričanju glede števila otrok, ni bilo treba posebnega junaštva, da so v otrocih gledali poseben blagoslov in jih skušali imeti čim več.

Umrljivost je urejevala rojstva

V prejšnjih časih so od vsakih desetih otrok samo trije ali štirje dosegli starost desetih let. Ali: od vsakih desetih otrok jih je sedem umrlo pred desetim letom. To je bil nekak način naravnega urejevanja rojstev, čeprav zelo žalosten. Poleg tega, zaradi higienskih in zdravstvenih pomanjkljivosti, v mnogih primerih matere niso mogle imeti po tretjem rojstvu več otrok.

In danes?

Danes se je vse zelo spremenilo. Otroci niso več - razen izjemoma - cenejša delovna moč v očetovem

podjetju. Prvič, ker tudi oče dela v tujem podjetju, in drugič, ker se z otroci skoraj samo stroški do njihove poroke - če bi gledali nanje samo materialistično in sebično. Kolikokrat slišimo starše: „In kaj imamo od otrok?“ A seveda to ne velja kar na splošno. Mnogi sinovi in hčere z ljubeznijo pomagajo pri vzdrževanju družine, čim pridejo do prvega denarja.

Spremenila se je tudi socialna preskrba starih ljudi, čeprav samo deloma in ne v vseh državah enako.

Torej, zakaj naj bi imeli veliko otrok? Gotovo ne iz sebičnosti, ker bi se to današnjim staršem ne izplačalo. Kdor pričakuje od otrok samo koristi zase, se mu gotovo ne splača imeti številne družine.

Danes mnogi mislijo - posebno

materialisti (posebno zahodni!) - da je nespametno in zguba imeti veliko otrok. Manjka čisto malo, da ne bi v tem gledali neke vrste kazni...

Res je na splošno danes tako, da številna družina obtiči - če primerjamo s stavbenim svetom - v pritličju ali celo v podzemlju, medtem ko zakon, ki noče nobenega otroka, uživa sveži zrak in toplo sonce na balkonih prvega ali drugega nadstropja. Saj razumemo, to je zgolj materialistično, nekrščansko gledanje, čeprav živimo na nekdanj krščanskem zahodu.

Katoliški zakonci pa bodo torej še vedno gledali v otrocih blagoslov za svojo družino, pa četudi prihaja po križevi poti. Vse materialne in druge skrbi so poplačane, ko

Zadnji blagoslov ob ramoškem oltarju pri telovski procesiji

^v
DRUŽINSKA

^v
POŠTA

Kažite jim pot!

Otroci — mojih in drugih — se mi kar smilijo. Gledam fante in dekleta, v kakšno versko, moralno in miselno zmedo so vrženi. Mi hočemo, da bi postali najboljši možje in žene, ali s tujo besedo — idealni značaji. Kako naj jim pomagamo in z njimi sodelujemo, da dosežejo vsestransko življenjsko uravnovešenost?

.....

starši lahko z zadovoljstvom gledajo v svojih sinovih in hčerkah podaljšanje svojega življenja in nadaljevanje narodne ter verske tradicije. S tem so spolnili svoje poslanstvo na zemlji in so odgovorno sodelovali s Stvarnikom pri ohranjanju ter napredku človeškega rodu.

Otto Goldmann

Bo še.

Zavest, da živimo v dobi, ko se zmeda polašča ljudi in ustanov po vsej zemeljski obli, je pričetek poti, ki nas more pripeljati do jasnosti in ravnovesja. Čim globlje korenine ima drevo, lažje se upira viharju, ki pometa z navidez mogočnimi debli, ki pa niso bila dovolj zakoreninjena.

Če je zmeda, če je vihar, če hočeš obstati — potem ne išči opore na levi in desni, marveč v globini. Kot človek se zakorenini v svoj rod, kot kristjan v skalo, ki je Kristus. Nič površnega ne bo obstalo.

To posredujte mladim, ki so res še bolj izpostavljeni viharjem kot vi.

Vendar ne bodite preveč zaupljivi. Tudi naše korenine se lahko posuše. Morda so bile kdaj globoke — ali so še? Le kdor je sam globok — le kdor je zasidran v Kristusu, je lahko zgled mladim in starim.

Debla — z odsekanimi koreninami — pa bo pobral vihar. Le v globini je mir in upanje na rešitev za osebe in narode, za stare in mlade v naravnem in nadnaravnem pogledu. Če se vam mladi smiljo — jim kažite pot.

Če vas že mika, vzemite resno!

Ali bi smela prisostvovati spiritistični seji le zato, da bi sama videla, kako v resnici to zgleda?

Radovedni ste. To je lahko pozitivno ali pa tudi ne. Če bi radi kaj vedeli — stvar najprej študirajte! Ne pustite se zadovoljiti s površinskimi, navideznimi odgovori. Spiritistična seja vam bo pokazala več ali manj zlagano zunanost, ne bo vam pa dala odgovorov na vprašanja, ki vam jih zastavlja gon po Resnici.

Ne dovolite, da vas postavijo v vlogo naivnega gledalca, ki se zaman sprašuje ali prisostvuje znanstvenim poizkusom ali zlaganim trikom. Če vas v resnici zanima parapsihologija, vedite, da je to resna znanost, medtem ko spiritizem to ni. Prav kot mora zdravnik študirati, če je radoveden, kako deluje človekov organizem in si ne sme potešiti radovednosti s tem, da bi odpiral drobovje sebi in drugim, moramo tudi vse druge podobne „radovednosti“ zadostiti le z resnim raziskovanjem in študijem.

Vem, da boste rekli, da ste samo malo radovedni in da bi radi videli to le malo „za hec in kratak čas“. Veste, brez dobre in globoke študijske podlage pa taki seji ne smete prisostvovati, ne le, ker Cerkev to prepoveduje, ampak ker bi vas taka seja gotovo napolnila s celo vrsto novih dvomov, katerih pa „s hecom“ ne boste rešili.

Iščite torej resnico in študirajte — ali pa pozabite na nezdravo radovednost.

Tri novice

Tiskovni urad sv. sedeža je objavil sledečo statistiko: je 115 žensk, redovnih in svetnih, ki delujejo v diskaterijih in v uradih sv. sedeža. K temu številu je treba prišteti še 31 oseb, ki so člani papeških komisij in rimskih diskaterijev. Žensko osebje je zaposleno tudi v uradih Vatikanske države. Ta personal sestavlja 72 redovnic in 35 laičnih oseb. Je 253 vseh žensk, ki so v službi sv. sedeža in Vatikanske države.

Od maja t. l. sodeluje WNJC-TV kanal 47 z njujorško nadškofijo. Vsako soboto prenaša v katedralni mašni liturgiji za bolnike in vse one, ki so zaposleni v bolnišnicah, zavetiščih, ječah in privatnih hišah v okolici mesta.

Nadškof v Nairobi, msgr. Otunga, ki je pred kratkim postal kardinal, je izjavil: „Nekateri misijonarji menijo, da je njihovo delo v Afriki dovršeno, dejansko pa se šele začinja.“ Kardinal je potrdil, da je res, da imajo mnoge afriške dežele domačo hierarhijo in da je narastlo število domačih duhovnikov in redovnikov. Toda misijonarji bodo potrebni še dolgo časa in so zelo cenjeni zlasti oni, ki so specializirani v katehezaciji, pastorizaciji na univerzah, seminarjih, v družbeno obveščevalnih sredstvih, v zdravstvu in v splošnem razvoju.

In zato sva se poročila . . . ?

LJUBOSUMNOST

Nekateri pravijo, da je ljubosumnost bolezen, drugi trdijo, da resnične ljubezni ni brez ljubosumnosti, tretji so mnenja, da je ljubosumnost pomanjkanje zaupanja v samega sebe in v bližnjega, četrti, da je neumnost . . . Še in še bi lahko omenjali mnenja in oznake tega enega najstarejših pojavov v zgodovini človeštva. O njej so spisane knjige, pesnitve, opere, bila je vzrok marsikateremu zgodovinskemu dogodku, bila je povod za zločine . . . Skratka: človek se vpraša, ali je ta lastnost res neizbežna v razmerju dveh?

Ljubosumnosti je gotovo več vrst. Najbolj pogosta je ljubosumnost med moškim in žensko, ki ju veže vez ljubezni. Fant in dekle se spoznata, spočne se simpatija, preideta v tisto obdobje, ki naj bi se končalo pred oltarjem. S tem trenutkom se pa tudi začno dvomi in vprašanja: koliko jih je že bilo pred menoj, kako je z njim ravnala? Ali ravnala, ali sem jaz le nadomestilo za nekaj, kar je bilo pa se je končalo. Ali ni morda z menoj, spomini pa uhajajo nazaj, kako je bilo prej in kako lepo bi bilo, ko bi se tisto spet povrnilo . . .

Do neke mere so taka vprašanja in dvomi razumljivi. Nikdar pa ne smejo zagreniti razmerja med dvojico. Pogosto se zgodi, da se tako fant kot dekle ne poročita s tistim, ki je bil njuna prva ljubezen. S tem pa ni rečeno, da vedno nanjo mislita in da je nenadomestljiva. Vsi ti dvomi se bodo v teku časa razčistili in bodo v zaupanju in globoki ljubezni pripomogli k še večji povezanosti.

Če je ljubosumnost deloma opravičljiva v obdobju, ko se fant in dekle šele spoznavata, nima opravičila v zakonu, posebno še v krščanskem zakonu. Tisti hip, ko se med zakoncema začne pojavljati dvomi in sumnje, se začne krhati tudi ravnovesje in stanovitnost njunega zakona.

Zanimivo je, da so v zakonu bolj nagnjene k ljubosumnosti žene kot moške. So žene, ki ne prenesejo, da bi mož le mimogrede pogledal drugo žensko, ki jo srečata; tajnice bi po njenem mnenju ne smele imeti manj kot petdeset let in biti grde. Moti jih na glas izraženo pohvalno mnenje o ženi kakega prijatelja itd.itd. V razgovoru dveh mladih žena je ena od njih tožila nad svojim možem podobno, kot smo omenili. Prijateljica pa jo je z nasmehom zavrnila: „Nikar se

ne razburjaj! To le dokazuje, kako dober okus ima tvoj mož in si lahko ponosna, da je prav tebe izbral za ženo.“

Kot vidimo, so pogledi lahko zelo različni. Gotovo pa je nesmiselno napravljati lepe trenutke, ki jih zakoncema nudi skupno življenje, z večinoma neutemeljeno ljubosumnostjo. Uravnovešena, pametna žena gradi svojo in moževo zakonsko srečo na zaupanju in stori si svoje strani vse, da možu nudi res lep, urejen in miren dom.

Poznamo pa še druge vrste ljubosumnosti. Na primer ljubosumnost do lastnih otrok. Rado se zgodi, da se po rojstvu prvega otroka žena tako popolnoma posveti le otroku in njegovi negi, da popolnoma pozabi na moža. Mož, ki se mu je nekaj podobnega dogajalo, je to ženi potožil pa je dobil v odgovor: „Menda ne boš rekel, da si zdaj na lastnega otroka ljubosumen?“ Pa moremo v tem primeru dati prav možu.

Kot še en primer ljubosumnosti lahko omenimo še ljubosumnost do staršev. Slišala sem mlado ženo, ki se je pritoževala: „Ne vem, zakaj mora moj mož po dvakrat na teden obiskovati svoje starše, saj gremo itak ob nedeljah navadno tja. Jaz pa doma dolgčas predajam. Njegova dolžnost je, da je pri svoji ženi.“ Ali pa moža: „Tašča cele dneve pretiči pri nas. Tako se mi zdi, kot bi hodila nadzorovat, če dobro ravnam z njeno hčerkico in če ji ni nič hudega. Zakaj ne more razumeti, da bi bila rada sama.“

Prve čase zakona je res težko najti tisto pravo razmerje med pravkar ustanovljeno družino in tistim družinskim občestvom, katerega člana sta bila do tedaj. Nikdar pa bi ne smelo biti to iskanje vzrok nesporazumov med mladima zakoncema.

Se in še bi lahko navajali primere. Toda že iz navedenih lahko pridemo do zaključka: ljubosumnost, čeprav morda kdaj deloma upravičena, nikdar ne rodi dobrih sadov, in je navadno znak neurejene in neuravnovešene duševnosti. Zdrava pamet, resnična ljubezen in zaupanje bodo najbolj jasen vodič v dvomih in negotovosti.

MR

Božja modrost

Polnost modrosti je strah Gospodov, s svojimi sadovi nasičuje verne (Sir 1, 6). Poslušaj, moj sin, svojega očeta pouk in ne zamej tuj nauka svoje matere! (Preg 1, 8). Potrpežljiv mož je boljši ko močan, in kdor sam sebe brzda, je boljši kot kdor premaga mesta (Preg 15, 22).

ZA MLADINO

ZA MLADINO

Plesalka odšla v samostan

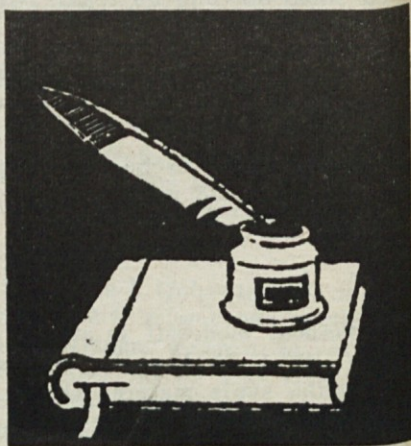
V mesecu aprilu so časopisi poročali o nenavadnem dogodku: ena od plesalk pariške opere, Mireille Négre, se je poslovila od gledališča. Odšla je v samostan h karmeličankam v Limoges.

27-letna primabalerina Mireille Négre je bila odlična umetnica baleta. Kjerkoli je nastopila, je navdušila občinstvo, naj je bila v Parizu, Rimu, Barceloni, Bologni, Benetkah ali v vsakem drugem evropskem mestu.

Njen odhod je nekatere začudil in presenetil. Njene prijateljice pa ob tem koraku niso bile presenečene. Vedele so, da Mireille Négre hrepeni po lepem in popolnem. Svoje umetniško delovanje je pojmovala kot službo Bogu in pot do čim popolnejše uresničitve svojih zmožnosti in svoje osebnosti. Že leta 1968 je preživela nekaj mesecev v Limogesu pri karmeličankah. Šla je „na ogled“. Lansko leto je nekaj tednov delala v zavodu za nerazvite otroke v bližini Pariza. Počutila se je vso srečno, ko je videla, da lahko komu koristi. Prijateljicam je večkrat govorila: „Nisem neumna, ker mi

ne gre za slavo. Kaj mi pomaga ves denar! Srečni so edino reveži, ki nimajo ničesar. Njihova srca so lahko vsa odprta Bogu.“

Odbijala je vabila za razne nastope. Odklonila je ponudbo za sodelovanje pri francoskem filmu komika Jacquesa Tatija. Oblačila se je skromno in enostavno, kar pa je pri mnogih vzbujalo še večje občudovanje. Zdaj je našla način, kako se bo lahko ne-sebično darovala za ljudi — z molitvijo in žrtvijo.

Mladinska pošta

Skupaj sva gledala grd film

S fantom sva šla gledat nek film, ki je pokazal preveč poudarjeno spolnost. Ne rečem, da je zamajal lep pogled na najino življenje, a mislim, da bi bila bolj mirna, če tistega filma ne bi videla. Končno se mi je pa zdelo, da mi to lahko pomaga, da ne bom naivno zaverovana v svoj lepi svet in da bom bolj razumela tiste, ki niso bili vzgojeni kakor jaz.

Ti najprej pazi, da umazanija ne vdere in ne preplavi „tvojega lepega sveta“, kajti za razumevanje njih, ki brodiijo po umazaniji, je dovolj zapoved krščanske ljubezni, ki smo jo dolžni do vseh tudi do grešnikov. Ta nam prepoveduje, da bi jih obsojali (obsojamo greh — ne grešnika), in s tem je naša dolžnost „razumevanja“ končala.

Moli za grešnike, a ne razmišljaj o njih grehah, raje obžaluj svoje. Še to: filmov, ki bi dvigali človeka, je malo. Večina skuša goditi masi, ki hlasta za užitki. Ker nisva ne ti ne jaz cepljena proti nečistim vplivom, je najbolje, da se skušnjav izogibava.

In film, ki razburja spolnost —

je skušnjava, ki bo vplivala nate in na tvojega fanta dalj časa, kot bi si ti to želela.

Pazi nase in moli za čisto ljuzen.

Še piši

Stara sem komaj petnajst let. Staršem se moram zahvaliti za pravo vzgojo. Veseli me petje, delo v organizacijah in drugo, poleg šole, se razume. A včasih za kako stvar res nimam časa, ali je pa prepozno zvečer in predaleč. Kaj mi svetujete?

Ne morem ti svetovati, ker ne vem, za kaj gre. Piši bolj konkretno, kaj že delaš in kaj bi še rada.

Najprej premisli, kje boš lahko bolj koristila sebi in drugim, potem kam te vleče in kaj je mogoče v času, ki ga imaš na razpolago. Nekaj časa moraš posvečati delu za druge, nekaj pa tudi za zdravo zabavo. O tem se posvetuj s starši ali slovenskim duhovnikom, pa boš verjetno kmalu spoznala, kaj storiti in kje utegne biti tvoje sodelovanje najbolj potrebne.

Kadar boš pa imela kako bolj konkretno vprašanje, se spet oglasi. Srečno!

Aleksander ali princ prestolonaslednik

Otroški parki velikih mest so kakor otroške sobe v stanovanju odraslih ljudi. Tam se slišijo kriki navdušenja, smeh, prepir, jok. Poseben občutek je — kdo se ne spominja tega — kadar se nekdo usede na gugalnico in ga teža večjega tovariša požene kvišku. Tam zgoraj navdušeno kriči. Vendar, kadar debelušček na drugi strani gugalnice ne stori ničesar, da bi se pognal kvišku, se malega junaka začne pollaščati strah. Priti hoče iz tega neprijetnega položaja in zopet stopiti na zemljo. Viseti med nebom in zemljo mu naenkrat postane muka. Kar se ne more ujeti z rokami in nogami, se končno doseže z jokanjem in brcanjem.

Aleksander je sedel na gugalnici življenja precej visoko. Njegov oče, lastnik in direktor važne tovarne konzerviranih jedil, ga je s težo svoje osebnosti poslal precej visoko. Sedel je tam zgoraj in brcal.

Aleksandrov stari oče je imel nasade zelenjave, ki jo je sam skupaj s svojo družino predeloval in konzerviral. Pošiljal je konzerve v mesto, kjer so se spreminjale v svetle denarce. Njegov sin — Aleksandrov oče — je podjetje razširil in utrdil, spremenil v lepo obetajočo tovarno z dvema podružnicama v mestu. Nikoli se oče ni spraševal, če bo njegov edini sin hotel postati njegov naslednik. Zdelo se mu je samo po sebi umevno. Poslali so ga v srednjo šolo.

„To je dovolj,“ je rekel oče. „Moj oče in jaz sva imela samo osnovno šolo in vendar sva dosegla to, kar imamo danes. Aleksander bo po srednji šoli nadaljeval višjo strokovno šolo in z naslovom, ki ga bo dobil, vstopil v tovarno kakor tehnični direktor.“

Pričakovali so, da bo Aleksander tovarno še bolj razširil. Če ne, kako bi ga vendar imenovali Aleksander? Res je, da je moral v šoli prenašati šale na račun junaškega imena Aleksander, ki ni bil v skladu z njegovo šibko postavo. Še kasneje, ko je bil že na višji industrijski šoli, se je počutil tako neznatnega.

Prej, preden jih je sanjal, je Aleksander pokopal svoje sanje o poklicu. Navsezadnje mu je ugajal položaj, ki mu ga je pripravil oče. Počutil se je kakor otrok na gugalnici. Vesel je bil, da se je dvignil zaradi teže drugega. Vendar ni bil tako neumen, da ne bi občutil, da so njegovi uradniki gledali v njem le gospodarjevega sina in ga niso vzeli resno.

Nihče ni dvomil o njegovih sposobnostih. Vendar vodstvo podjetja zahteva nekaj več: Zrelosti in izkušnje tistih, ki vodijo. Tega je Aleksandru manjkalo. Enkrat ali dvakrat je skušal o tem govoriti s svojim očetom, vendar ga je ta zopet pognal kvišku s trdimi besedami:

„Neumnosti! Postavi se! Tudi mene spoštujejo in vendar nimam tolikšne izobrazbe kakor ti. Misliš, da sem zato plačeval tvoje šolanje, da boš sedaj svoje sposobnosti prodajal tujim podjetjem? O tem se več ne govori. Po drugi strani sem zaenkrat še jaz prvi. Vendar, zapomni si; ti si moj naslednik.“

„In če nisem rojen za naslednika?“ je ušlo Aleksandru. „Ti si mi dal to knežje ime „Aleksander“. Morda pa se mi ne bo zdelo vse življenje osvajati samo konzerve?“

„To so samo mladostne neumnosti,“ si je razlagal oče.

„Si ne moreš predstavljati, da bi jaz rad nekoliko spoznal svet, predno bom splesnil med konzervami kislih kumar in sladkih češenj?“ si je dovolil dodati še Aleksander. Sam sebi se je čudil, odkod jemlje toliko poguma in predrznosti. Vendar se je čutil nekako bolj sigurnega.

„V počitnicah lahko potuješ, kamor te je volja. Ostali čas te potrebujem v tovarni,“ mu je odgovoril oče. S tem je bil problem zanj rešen.

„Kako mu zavidan njegovo življenje,“ je Aleksander slišal reči mladega delavca, ko je zapustil tovarno, da bi šel igrat tenis s svojo mlado prijateljico. Rad bi mu zakričal: „Zakaj ne zamenjava za nekaj časa?“

Bi bila res prijetna ta zamenjava? Ali je bil on osel, tako kakor je mislil njegove oče, ker ni čutil prijetnosti ob položaju princa

Na dan
večnih obljub
brata
Matevža Štirna
iz Mendoze.
V sredini msgr.
Anton Orehar
in
g. Jože Horn.

prestolonaslednika? Avtomobil, denar, prosti čas — vse to je imel na razpolago. Kaj je bilo to, kar ga je motilo?

Naenkrat je vedel za odgovor. Prav v trenutku, ko je ustavil avtomobil pred hišo dekleta, ki ga je šel iskat. Pozabil je izstopiti, tako je bil zatopljen v svoje misli. Ni mu bilo prijetno spoznanje, da sam po sebi ni ničesar dosegel. Živel je udobno življenje po očetovi zaslugi. Kje so bile njegove zasluge? Je znal izkoristiti možnosti, ki mu jih je življenje ponujalo? Moral je poskusiti. Čimprej in čimdalj od domače hiše. Prav potihoma je prižgal motor avtomobila, vozil je po mestnih ulicah brez določenega cilja. Po eni uri je vedel, kaj hoče. Sel bo za dve leti v katero manj razvitih dežel. Tam bo živel, delal in se trudil, da bo ustvaril kaj koristnega, nekaj, kar bo imelo smisel. Oče ga bo gotovo razumel. Tovarna bo pod očetovim vodstvom napredovala, če je on navzoč ali ne. Vendar oče ni razumel.

„Razbij si glavo ob steni, vendar potem ne računaj z mano,“ mu je odgovoril s trdim glasom. „Če ti tovarna nič ne pomeni, si bom dobil družabnika. Ti pa greš zavoljo mene lahko v džunglo delat družbo opicam.“

Aleksander ni nič odgovoril. Oče se mu je smilil in ni ga hotel po nepotrebnem žaliti. Zvečer je na mizo postavil steklenico vina, dva kozarca in šel klicat očeta.

„Vsaj enkrat me skušaj razumeti,“ je rekel očetu. „Ne bova tukaj predstavljala čustvene zgodbe užaljenega očeta in razdedinjenega sina. Kaj bi se navsezadnje zgodilo, če bi mi dal ti dve leti počitnic, da bi si jaz obrabil noge, ko bom hodil po Afriki? Naredili bi se mi žulji in to še ni nič strašnega. Tvojim prijateljem lahko mirno rečeš, da sem na trgovskem potovanju. Rad bi videl, kako raste ananas, ki ga mi predelujemo. Mogoče bom tako prišel do novih trgovskih zvez.“

Mogoče se je oče dal prepričati, ker je videl v tem potovanju nove možnosti za tovarno. Veselilo ga je tudi, da ima Aleksander svoje lastne načrte, vendar tega ni hotel pokazati. Rekel je samo: „Premislil bom.“

In je premislil. Sin je potoval po naročilu podjetja, ki je imelo trgovske pogodbe z drugimi deželami. Tedaj je Aleksander spoznal, kako važno je bilo, da je očetov sin in bil mu je hvaležen. Končno je bilo potovanje njegov načrt, ki ga je uresničil z očetovo pomočjo.

Še predno je oče Aleksandra obvestil o dovoljenju za počitnice, je že v krogu svojih prijateljev povedal, da njegov sin noče več vsega postreženega na krožniku, ampak da hoče sam spoznati svet. Sedaj se je prepričal, da je tega manjkalo sinu, da bo postal res odrasel?

Gusti Gebhardt

M. Mt.

ČLOVEK NI STROJ

Celo stroji se morajo kdaj ustaviti, ker bi se drugače prehitro obrabili. V svetem pismu beremo, da je sam Bog postavil dan počitka po svojem stvariteljskem delu. Ne, ker bi se utrudil, pač pa zato, da je nam, ki smo ustvarjeni po božji podobi, jasno pokazal, da nismo bili ustvarjeni le za delo.

Tak, kakor človek je, bi kmalu spremenil svoje delo v suženjstvo. Plazil bi se v temi in skrbel samo za materialni napredek. Ne bi si vzel časa, da bi dvignil svoj pogled kvišku, k Luči.

V dnevih počitka si nabereмо novih moči za delo. Njihov namen je, da vzdržujejo živo naše veselje do dela in ne dovolijo, da bi naš duh otopel za vse duhovno. Dnevi počitka bi morali biti to, kar so: dnevi razvedrila in pametne zabave, ter Gospodovi dnevi.

RAZGRAJANJE NAMESTO PRAVEGA VESELJA

Veliko ljudi ne razume pravega smisla zabave. Namesto da bi počivali in se razvedrili z dobro knjigo, lepim filmom, prijateljskim srečanjem, zapravljajo svoje moči in denar.

Nekateri kakor hipnotizirani strmijo v plesočo kroglico rulete, kje se bo ta ustavila. Potem znova in znova ponavljajo to igro, ker niso zadovoljni s svojo skromno srečo.

Drugi hočejo dokazati, da prenesejo velike količine pijače. Mislijo, da na ta način dokažejo svojo moškost. Usmiljenja vredni so. V resnici dokažejo le svojo slabost in pomanjkanje obvladanja samega sebe.

Zopet so ljudje, ki se vedejo kakor bodoče filmske zvezde ali geniji, ki jih še nihče ni odkril.

Nekateri se igrajo upornike ali junake novega vala. Svoje lastno življenje spremenijo v film, v katerem so oni glavni igralci. Vsi drugi ljudje pa so njihovi gledalci in občudovalci.

Posobne vrste razvedrilo poznajo nekateri fantje. Zaljubljeni so v hitrost. Da zadostijo svoji lastni ugodnosti, si kupijo motor ali avto. Seveda to stane denar. Treba je trdo delati in hraniti. Ker avto ne vozi z vodo, pač pa z nafto, so zopet novi stroški. Nič zato. Njihovo največje veselje je drveti po ulicah in cestah čim hitreje, sebi v zadoščenje, pešcem in mirnim voznikom v strah.

Nekateri po neumnosti zapravljajo denar. Zabredejo v dolgove in ves teden dela jim ne zadostuje, da bi poplačali nedeljske dolgove.

NEDELJA JE POPOLNOMA NEKAJ DRUGEGA

Seveda, če jo znamo pametno izkoristiti. Včasih so se vsi družinski člani zbrali skupaj in se zabavali ob branju knjig, igranju klavirja, petju. Tudi danes so ljubitelji glasbe — ni nujno, da klasične — ki se zbirajo v skupine. Harmonično igranje inštrumentov, ubrano petje je nagrada za njihov trud in obenem tudi lepo in plemenito razvedrilo.

Nekateri ljubijo knjige. Ob njih živijo dogodivščine drugih ljudi in drugih dežel. Ob branju dobre knjige si širimo in poglobljamo svoje znanje.

Drugi ljudje izkoristijo svoje proste dni za študij, ki jim pomaga do napredka v službi.

Ne pozabimo na skupne družinske izlete v prosto naravo, ki krepijo telo in duha. Povežejo družine, ki imajo med tednom le malo časa za svojo družinsko skupnost.

Končno ne smemo pozabiti, da je nedelja Gospodov dan. Lepo je, če gre družina skupno k nedeljski maši, da tako skupno počasti Boga in ga prosi blagoslova.

Več načinov praznovanja nedelje je. Šport, izleti, petje, filmi, knjige. Od nas samih je odvisno, kako preživimo nedeljo. Vendar ne smemo pozabiti, da je nedelja čas počitka, pa tudi čas molitve. (Po knjigi: Ali je najvažnejše služiti denar?)

Priredila M. Mt.

MATEVŽ ŠTIRN: VEČNE OBLJUBE

V juniju 1973 je v Rosariu v Argentini napravil večne redovniške zaobljube Matevž Štirn iz Mendoze. Pred devetimi leti je vstopil v kongregacijo „župnijskih pomočnikov Kristusa Kralja“, ki se posveča predvsem duhovnim vajam. Večnim zaobljubam mladega slovenskega redovnika so prisostvovali msgr. Anton Orehar, g. Jože Horn, njegov oče, bratje in drugi rojaki.

Hudičev advokat

Morris West - J. Škerbec

VI. poglavje

Valentski škof Avrelij in monsignor Blaise Meredith sta bila zbegana ob drugačnem protislovju, ob domnevnih čudežih Giacomo Neroneja.

Nahajala sta se na prostorni tlakovani ploščadi dvorca in opazovala dolino, po kateri so se počasi premikali delavci z enega konca nasada do drugega in škropili

drevesa z novimi aparati severno-ameriške izdelave, ki so jih nosili na hrbtu. Drugi so vstavljali na steni malega ribnika nova samozaklopna vrata, ki bodo kontrolirala dobavo vode za posestva, ki so zunaj škofovih posesti. Naprej od jezera so nosile ženske s koši na ramenih kamenje na sivo neobdelano pobočje, da bi pripravile teren za vinograde. Za kamenjem so nasipale zemljo in jo teptale.

Bile so kot majhne delovne mravlje in Blaise Meredith je z ironijo premišljeval, da je bil to prav tako velik čudež kot kateri koli drugi, ki jih je navajal njegov v usnje vezani sveženj: brezplodna krpa zemlje se je po ustvarjalni volji človeka počasi spreminjala v rodovitno. Povedal je to misel škofu, čigar suhljati in pametni obraz se je zaokrožil v nasmeh.

„Slaba teologija je to, prijatelj moj dragi, kot poklon je pa prav prijeten. Za to ljudstvo je res neke vrste čudež. Kar nenadoma je delo in kruh in liter olja za v lonec. Ne morejo razumeti, kako se je zgodilo, in še zdaj se niso otresli suma, da nekje tiči past. Na primer tisti razpršilci...“ je pokazal na grbaste postave, ki so hodile sem in tja po pomarančnih nasadih. „Moral sem jih kupiti z lastnim denarjem, pa so vredni lit, ki sem jih dal zanje. Komaj pred enim letom ali dvema so ti ljudje razkuževali drevesa s pljuvalnikom, se pravi s kotlico z vodo, kamor so domači moški pljuvali tobakno slino, kadar so žvečili ali kadili tobak. Nekateri od starejših

še zmeraj nočejo priznati, da bi bila moja metoda boljša od njihove. Edino, kar jih bo prepričalo, bo ugotovitev, da jaz pridelam tri pomaranče, kjer oni pridelajo eno. in da jih jaz prodam za dvojno ceno, ker so izredno sočne. Toda navsezadnje jim bomo že dokazali.“

„Vi me spravljate v osuplost.“ je priznal Meredith.

„Zakaj?“

„Je kakšno razmerje med pomarančami in človeškimi dušami?“

„Seveda je,“ je kratko malo zardil škof. „Ne moremo razklati človeka na dvoje in mu čistiti dušo, telo pa vreči na smetišče. Če bi ga Vsemogočni za to namenil, bi ga ustvaril kot dvonožca, ki bi nosil dušo v culi, obešeni za vratom. Če imata pamet in razodetje kakšen smisel, je gotovo to, da se človek bori za svoje zveličanje znotraj telesa in z uporabo tvornih reči. Zanemarjeno drevo in drugovrsten sad sta pomanjkljivosti v božjem načrtu o stvareh. Nепotrebna bolečina je še veliko večja pomanjkljivost, ker je lahko ovira za zveličanje. Kadar človek ne ve, kaj bi dal v lonec, ne more misliti na dušno stanje ne na dušne nevarnosti. Lakota nima morale, prijatelj moj.“

Meredith je zamišljeno prikimal.

„Pogosto sem se spraševal, zakaj so misijonarji na splošno boljše duhovniki kot njihovi sobratje v krščanskih središčih.“

Škof je skomignil z rameni in spregovoril odkrito:

„Pavel je bil izdelovalec šoto-

rov in je delal v svoji stroki, da ne bi bil v breme svojim vernikom. Kristus sam je bil tesar v Galileji in menim, da je bil tudi v tesarstvu dobro podkovan. Rad bi videl, da bi me ohranili v spominu, ko bom umrl, kot dobrega duhovnika in dobrega poljedelca.“

„Zadosti ste mi razložili,“ je dejal resno Meredith. „Zadosti za vas in zame. Mislim, da Vsemogočni temu ne bo oporekal. Ali pa je to zadosti za vse?“

„Kaj hočete reči?“

„Čudeži so v vsem, kar nas obdaja: čudež je pomaranča, čudež je načrt, ki ohranja nemirno kolesje vesolja, da kroži okrog svoje osi. Toda ljudstvo še nadalje zahteva znamenje, novo znamenje. Če ga ne doseže od Vsemogočnega, se obrača na vedeževalce, vražarje in spiritiste. Kaj pomeni vse to,“ je potrkal na debeli sveženj izjav, „če ne dejstva, da ljudje zahtevajo čudovitih znamenj na nebu in čudežev na zemlji?“

„Včasih jih dosežejo,“ je odrezavo pripomnil škof.

„In včasih jih fabricirajo,“ je odvrnil Meredith.

„Vas ne zadovoljujejo čudeži Giacoma Neroneja?“

„Sem hudičev advokat. Moja vloga je, ne biti zadovoljen,“ se je trpko nasmehnil Meredith. „Če dobro premislimo, je čudna naloga. Dokazovati z razumom delovanje Vsemogočnega, naobračati zakonik cerkvenega prava na Zakonadajalca, ki je ustvaril vesolje.“

Škof je zamišljeno prikimal in dejal:

„Manj vznemirljivo je misliti o Giacomu Neroneju.“

Blaise Meredith se je povrnil k svojemu malenkostno natančnemu načinu govorjenja.

„Ob vsakem novem procesu se ponovi težava, kako naobračati zdravniško postavne metode XX. stoletja na domnevne čudeže. V lurškem primeru je precej lahko. Ustanovili so zdravniški oddelek, kjer vršijo preglede, ki ustrezajo tako zdravniški vedi kot strogim zahtevam Cerkve. Bolnik se predstavi s popolnim zdravniškim opisom. Oddelek ga pregleda po odobreni obliki: žarki X, klinični in patološki dokazi. Vse bolezni živčnega ali histeričnega izvora so izključene. Sprejme se le neoporečne organske motnje s povsem zanesljivo diagnozo. Če trdi kdo, da gre za ozdravljenje, ga zdravniška ekipa znova pregleda in izstavi začasno potrdilo o ozdravitvi. Dokončno potrdilo o ozdravljenju pa dajo šele po dveh letih in po ponovnem zdravniškem pregledu. Količnik je sploh možno, je metoda ustrežna. Dovoljuje nam reči, da se je po sedanjem stanju zdravniške vede doseglo ozdravljenje kljub znanim naravnim zakonom, ali pa ob njih začasni ukinitvi.“

Toda v primeru kakega novega čudodelnika v kakem drugem kraju se to dokazovanje ne more uporabljati. V najboljšem primeru moremo tedaj računati s pričevanjem očitvidcev, z ne povsem zanesljivim zdravstvenim opisom, morda še s potrdilom krajevnega zdravnika. Lahko gre res za ču-

dež, toda v zakonitem smislu, kot ga zahteva kanonsko pravo, ga je silno težko dokazati. Lahko ga sicer sprejmemo zaradi dokazne moči neveščih pričevanj, toda običajno tega ne napravimo.“

„In kako je z razvidnostjo v primeru Giacomu Neroneja?“

„Od triinštiridesetih izjav, ki sem jih prebral, so le tri, ki so nekako ustrezne kánonskim zahtevam. V prvem primeru gre za ozdravljenje neke starke, o kateri je potrjeno, da je imela mnogokratno sklerozo; v drugem primeru gre za župana Gemela Maggiore, ki trdi, da je bil ozdravljen okvare na hrbtenici, ki jo je dobil med vojno; tretji primer pa je primer v zadnjem stanju meningitisa, ki je ozdravel, ko so položili nanj relikvijo Giacomu Neroneja. Pa še ti...“ Meredith je prekinil, nato pa začel z zanosnim advokatskim tonom: „Še ti primeri potrebujejo veliko strožjo preiskavo, preden bom na pol poti, da bi jih sprejeli.“

Na njegovo presenečenje se je škof nasmehnil, kot če bi šlo za šalo, kar je Mereditha vznevoljilo.

„Ali sem povedal kaj smešnega, blagorodje?“

„Spraševal sem se, kaj bi se zgodilo v starodavnih časih, ko je bilo zdravniško znanje še silno pičlo in postavne zahteve glede pričevanj manj stroge. Je možno, da so sprejeli za čudeže dogodke, ki niso bili čudeži?“

„Jaz bi dejal, da zelo verjetno.“

„In da častimo nekatere svetnike, o katerih je to tako malo zane-

sljivo izpričanega, da je celó njihovo življenje dvomno?“

„To je gotovo. Ne vem pa, kam me hoče speljati vaše blagorodje.“

„Pred kratkim sem bral,“ je dejal škof čisto mirno, „da nekateri teologi spet zagovarjajo mnenje, da je kanonizacija svetnikov nezmotljiva izjava papeža, ki obvezuje vse vernike. Po moji sodbi je takšno mnenje dvomljive vrednosti. Proglasitev svetnika se opira običajno na življenjepis in na zgodovinski register čudežev. Oba sta podvržena zmotljivosti in papež je nezmotljiv samo takrat, kadar razglaga zaklad vere. Ničesar ne sme dodati. Vsak nov svetnik je pa dodatek h koledarju.“

„Soglašam z vašim blagorodjem,“ je dejal zbegano Meredith. „ne pripisujem pa važnosti manjšinskemu teološkemu mnenju.“

„Saj ni mnenje tisto, kar mi povzroča skrb. Meredith. Gre za težnjo, za težnjo, da vero také zamotamo z razlagami, opombami in mnenji, da se čvrsta preprostost bistvene vere omrači in sicer ne le za vernike, marveč tudi za poštene iskalce resnice zunaj Cerkve. Jaz to obžalujem toliko bolj, ker menim, da se s tem ustvarja pregrade med pastirje in duše, ki jih skušajo doseči.“

„Verujete v svetnike, blagorodje?“

„Verujem v svetnike in v svetost. Verujem v čudeže in verujem v Boga, ki lahko začasno prekine svoje lastne zakone. Toda tudi verujem, da božia roka piše jasno in preprosto, da lahko berejo vsi lju-

dje blage volje. Dvomim pa o božji navzočnosti v zmedi in med nasprotujočimi si glasovi.“

„Zakaj dvomim jaz o čudežih Giacoma Neroneja?“

Škof mu ni takoj odgovoril, oddaljšal se je in se zazrl v spokojnost doline, v sive oljke in zelena pomarančna drevesa in v vodo, kjer so na soncu do pasu goli delavci delali zatvornice. Meredith ga je opazoval, ves nemiren in zbeگان in v strahu, da ga je razžalil. Čez čas se je škof obrnil z obrazom, ki je bil še mračen, toda iz oči mu je sijala resna milina. Polagoma je spregovoril:

„Veliko sem razmišljal zadnje dni, Meredith. Tudi molil sem. Vi ste vstopili v moje življenje v trenutku krize. Škof svete Cerkve sem, vendar sem v nasprotju z marsičem, kar govore ali počenja. Moji tovariši v Rimu, ne v zadevah vere, pač pa glede discipline, politike, zadržanja. Menim, da imam prav, toda dobro se tudi zavedam, da je nevarno ubirati lastno pot: lahko se spotaknem v ošalnosti in norušim vse, kar sem nameraval storiti.“

Vi ste imeli prav, ko ste mi dejali, da se bojim božjega prsta. Bojim se ga... moj sedež je vzvišen vrh. Le papežu sem podložen. Čutim se osamelega in pogosto tudi zbeganega... kot sem v tej zadevi Giacoma Neroneja. Dejal sem vam, da ne maram svetnika, toda kaj pa če Bog to hoče? To je le ena izmed težav, jih je na še veliko več. Pa pridete vi, človek, ki je že v smrtni senci. Tudi vi ste zbe-

gani in se bojite božjega prsta. Odkrijem v vas brata, ki sem ga vzljubil in v katerega zaupam iz vsega svojega srca. Oba iščeva v tem trenutku znamenja... luč v temi, ki naju ogroža.“

„Jaz sem ponoči nespečen,“ je dejal Meredith. „Čutim, da mi življenje uhaja. Ko začutim bolečino, kričim, toda v tem ni molitve, ampak samo strah. Poklekнем in molim brevir ali rožni venec, toda besede so izvotlene, prazne, ki delajo le hrup v tišini. Tema je strahotna in čutim se hudo osamljenega. Ne vidim znamenj, le znamenja nasprotovanja. Skušam se razpoložiti za vero, upanje in ljubezen, toda moja volja je kot trst, ki ga majejo vetrovi obupa... Vesel sem, da vaše blagorodje moli zame.“

„Molim za oba,“ je dejal Avrelj. „In po molitvi sem prišel do sklepa: prositi morava Boga za znamenje.“

„Za kakšno znamenje?“

„Moliti morava oba to-le molitev: Če je tvoja volja, o Bog, razodeti krepot tvojega služabnika Giacoma Neroneja, razodeni jo na telesu Blaisa Mereditha. Povrni mu zdravje in obvaruj ga še nekaj časa smrti, po Kristusu, našem Gospodu.“

„Ne!“ se je izvilo Meredithu kot krik. „Ne morem tega storiti, ne drznem si.“

„Če ne napravite tega zavoljo vas samih, storite vsaj zavoljo mene!“

„Ne! Ne! Ne!“ Meredithov obup

je bil pomilovanja vreden, toda škof je brutalno vztrajal.

„Zakaj ne? Ali zanikate vsemogočnost?“

„Verujem vanjo!“

„Pa v usmiljenje?“

„Tudi!“

„Toda ne za vas?“

„Ničesar nisem storil, da bi ga zaslužil.“

„Usmiljenje se daruje, se ga ne zasluži! Podeli se ga beračem; ne kupiš ga s krepostjo!“

„Ne upam se ga prositi,“ strah je višal Meredithov ton. „Ne upam si.“

„Vi boste prosili,“ mu je dejal prizanesljivo škof, „ne zase, ampak zame in za vse uboge ljudi, kot sem jaz. Izrekli boste besede, pa čeprav vam ne bodo ničesar pomenile, ker vas jaz, vaš prijatelj, za to prosim.“

„Pa če se ne posreči?“ Navsezadnje je Meredith le povzdignil svoj spačeni obraz.

„Če se ne posreči, bom ostal v najhujšem mraku, ne da bi vedel, ali sem zaupal predrzno ali pa premalo.“

„Nalagate mi nov križ.“

„Saj imate krepka ramena, prijatelj, bolj krepka kot pa mislite. Nemara bi si lahko naprtili Kristusa in prebrodili reko.“

Toda Meredith je bil kot kamnit kip, ki je strmel v daljave. Čez nekaj časa ga je škof zapustil in odšel k delavcem, ki so škropili pomaranče.

Bil je trenutek, ki se ga je tako bal, ki ga pa nikdar ni dovolj ra-

zumel: trenutek, ko se trde posledice vere pokažejo v vsej doslednosti.

Za človeka, ki je bil rojen v Cerkvi, je posebna tolažba v trdni logiki vere. Njene trditve so lahko sprejemljive. Njena sklepanja se opirajo drugo na drugo, trdna kot opeke v solidno zgrajeni hiši. Njena disciplina je stroga, toda človek se v njenih mejah lahko prosto giblje, kot v okviru dobro vzgojene družine. Njene obljube so pomirjajoče: če se nekdo podvrže logiki in disciplini, hodi naravno po poti zveličanja. Zapleteno in strašljivo razmerje med Stvarnikom in stvarjo se spremeni v formulo vere in v zakonik pravilnega obnašanja.

Za duhovnike, menihe in redovnice je logika bolj natančna, toda tudi preskrbljenost za telo in dušo je odgovarjajoče večja. Če se torej človek povsem preda Stvarnikovi volji, kot jo izraža Cerkev, more živeti in umreti brezskrbno v miru.

Blaise Meredith je bil no temperamentu prilagodljivec. Vse svoje življenje je spolnjeval predpise: vse predpise, razen enega: da bo prejel ali slej moral prestopiti predpisana pravila in običaje in stopiti v osebni in neposreden odnos s svojimi bližnjimi in s svojim Bogom. Stopiti bi moral v ljubezensko razmerje. In ljubezen v vseh svojih oblikah in stoninah je predača.

Blaise Meredith se ni nikdar nredal nikomur. Nikogar ni prosil za uslugo, saj prositi za uslu-

go pomeni predati ponos in neodvisnost. Sedaj, pa naj se imenuje kakor koli to dejanje, se ni mogel odločiti, da bi prosil za uslugo Vsemogočnega, v katerega je veroval in s katerim je imel v skladu z verovanjem razmerje sina do očeta.

In to je bil vzrok za njegovo grozo. Če se mu bo vdal, bo ostal še naprej, kar je bil doslej: osamljen, jalov, brez prijateljev za vso večnost. (Bo še)

Msgr. Jožef Kerec – zlatomašnik

Dne 6. maja je obhajal zlatomašo v svoji rojstni župniji msgr. Jožef Kerec, apostolski administrator čaotungške škofije v pokoju.

Velika množica vernega ljudstva iz vse Goričke je spremljala zlatomašnika na drugo nedeljo po veliki noči v okrašeno cerkev sv. Sebeščana v Prekmurju. Zlato mašo je še ponovil v Veržeju 27. maja.

Jožef Kerec se je rodil 15. oktobra 1892 v Prosečki vasi, župnija Sv. Sebeščan ali Pečarovci v Prekmurju. Kot 17-leten fant je šel v gimnazijsko nato v misijone, in bil 26. maja 1925 posvečen v mašnika v Makao na Kitajskem. Po odrovedu škofa Čeng je bil naiprej imenovan za apostolskega prorefekta, potem na 14. junija 1939 za apostolskega administratorja čaotungške škofije. To obširno škofijo je vodil od 1939 do 1952, ko je bil z drugimi kitajskimi misijonarji izgnan. Sedaj živi v pokoju pri svojih sobratih salezijancih v Veržeju.

SLOVENC PO SVETU

SLOVESNA BLAGOSLOVITEV SLOVENIKA

Slovenik — slovenski zavod v Rimu, katerega pionir je bil danes že rajni p. Prešeren, je bil od 17. do 21. junija 1973 v središču pozornosti.

Romarji iz Slovenije

17. junija se je zvrstilo v Sloveniku v Rimu nad 1500 slovenskih romarjev. Vsaka skupina si je ogledala hišo, obhajala bogoslužje v novi kapeli in se ustavila ob kratkem okrepcilu. Skupine je pozdravil rektor dr. Maksimilijan Jezernik, pri maši pa je govoril prof. dr. Janez Vodopivec. Do večera je imel tako petnajst govorov. S preprosto domačo besedo je pozdravil romarje. Razložil jim je, da je Slovenik sad žuljev in žrtev malih ljudi in da mora postati vsakemu Slovencu košček domovine v središču krščanstva.

Iz vseh strani Evropa in ZDA

18. junija se je Slovenik napolnil z gosti z vseh strani Evrope. Prišle so skupine iz Anglije, Francije, Nemčije, Avstrije, s Trža-

škega, Goriškega in Koroškega. Posebno letalo je pripeljalo do brotnike iz Amerike pod vodstvom prelata Baznika.

V prisrčni slovesnosti je ob šestih zvečer mariborski škof dr. Maksimilijan Držečnik odkril spominsko ploščo ob vhodu v zavod.

Na njej je napis: „Slovenci širom po svetu, hvaležni za dar vere ob 1200-letnici pokristjanjenja izročajo Slovenik slovenskemu narodu, da bi mu ohranil naprej v prihodnost plamen evangelija in luč kulture. Dom so blagoslovili slovenski škofje dne 19. junija 1973, za časa Pavla VI. in prvega slovenskega metropolita Jožefa Pogačnika.“

Ob tej priložnosti je škof Držečnik dejal: „Rim je središče krščanstva. Zato je razumljivo, da so mnogi narodi že od nekdaj težili za tem, da bi imeli v Rimu svoj dom, hišo, ki naj bi bila predvsem zavetišče za romarje, ki se od daleč prihiteli v Rim. Tako je že pred okrog petsto let nastal Collegium Illyricum, sedanji hrvatski zavod. Pozneje so iz teh

središč nastali zavodi, ki so služili nadaljevanju bogoslovnih študijev za tiste duhovnike, ki so se želeli v bogoslovnih vedah globlje izobraževati.

V času druge svetovne vojne so bili mnogi slovenski duhovniki poslani v Rim, da so tukaj nadaljevali in opravili bogoslovne študije. V tem času se je porodila tudi misel, da bi Slovenci dobili svoj zavod v Rimu, dom, ki bi sprejemal slovenske romarje iz domovine in zamejstva. Ta misel je končno dozorela ter tako omogočila nadaljevanje študija slovenskim duhovnikom. Duša tega dela je bil msgr. Maksimilijan Jezernik, rektor papeškega zavoda za razširjenje vere in tudi slovenskega zavoda. Gmotno pa so uresničenje zamisli omogočili slovenski rojaki predvsem v Severni Ameriki.“

Blagoslovitev Slovenika

Ljubljanski nadškof dr. Jožef Pogačnik je nato v obhodu blagoslovil vso hišo, zbrani gostje pa so napolnili kapelo, kjer je koprski škof **dr. Janez Jenko** posvetil oltar. Vanj so vzdali svetinje sv. Tomaža Akvinskega, sv. Janeza Vianneya in blaženega Maksimilijana Kolbeja. V kratkem govoru je opozoril na pomen eharistije in zaželel, da bi bil ta oltar središče Slovenika, da njegovi študentje ne bodo dobili samo visoke izobrazbe, temveč tudi zakoreninjenost v Kristusa, brez

katerega si duhovniškega dela ni mogoče misliti.

19. junija so bili gostje Slovenika romarji iz goriške nadškofije. Sem jih je pripeljal **msgr. Fr. Močnik**, skupno mašo pa je vodil sam **goriški nadškof Cocolin**. Škaf dr. Stanko Lenič pa je nato blagoslovil kapelo, tabernakelj in podobo brezjanske Marije, kateri je kapela posvečena.

Srečanje vseh dobrotnikov Slovenika je bilo v Pijevi dvorani v neposredni bližini Trga sv. Petra. Romarji so zasedli vseh dva tisoč sedežev v dvorani, mnogi pa so še stali. Na srečanje so prišli tudi **kardinal Šeper**, **Marela** in **Addi**, nadškof **Schröffer**, tajnik kongregacije za katoliški pouk.

Rektor Slovenika prelat Maksimilijan Jezernik je pozdravil vse dobrotnike po svetu in se jim zahvalil. Slovenski pisatelj **prof. Alojzij Rebula** pa je v umetniški besedi izrazil najboljše želje Sloveniku na pot. Metropolit Pogačnik je prevzel Slovenik v skrb slovenske Cerkve, se ponovno zahvalil dobrotnikom in zatrdil, da je ta zavod verska ustanova, toda ni zaprta vase. Njena vrata so odprta vsem Slovincem dobre volje.

20. junija je bila v apsidi bazi-like sv. Petra **zahvalna sv. maša**. Čez dva tisoč slovenskih romarjev je bilo. S slovenskimi škofi je somaševalo 99 slovenskih duhovnikov od vseh strani sveta. Mašno homilijo je imel dr. Vekoslav Grmič. Svoj govor je sklenil s

pozivom, naj vsak kristjan nosi s seboj luč iskrene in ponižne vere, luč zvestobe Kristusu v vsakdanjem življenju, luč ljubezni, ki zna odpuščati in se žrtvovati za vse ljudi brez razlike, luč upanja, ki vernemu človeku ne sme nikoli ugasniti. Prošnje za vse potrebe so molili zastopniki iz raznih krajev, med njimi tudi misijonar Ehrlich iz Indije.

Besede sv. očeta

Po sv. maši je bila avdienca pri sv. očetu. Bila je v baziliki sv. Petra. Po pozdravu škofov je sv. oče Pavel VI. nagovoril slovenske romarje s temile besedami:

„In zdaj izrekam pristrčno dobrodošlico veliki skupini Slovencev. Sprejemamo vas z ganjenim in veselim srcem. Pozdrave izrekamo predvsem dragim nadpastirjem, ki vas vodijo. Z njimi objemamo vnete duhovnike in klerike, ki jih spremljajo, in vas vse, dragi sinovi, ki ste njihova krona.

Prišli ste v Rim, da bi prisostvovali dejanju, ki je zelo pomemben za krščansko življenje vaše skupnosti, vedno tako blizu našemu očetovskemu srcu: odprtju novega Slovenskega zavoda na Apiaški cesti, ki ga vodi rektor msgr. Maksimilijan Jezernik.

Želimo vam izraziti vse naše veselje ob tem dogodku. Odprtje tega zavoda pove marsikaj vsakemu, ki zna razumeti njegov globoki pomen. Govori o prebuditvi verskega življenja in o raz-

cvetu duhovnih poklicev. Govori tudi o vašem zanimanju, da bi mladi izbranci, ki so se odločili za duhovništvo, našli pri Petrovem sedežu bolj primerno umsko in duhovno izobrazbo. Govori o tradicionalnih vezeh zvestobe slovenskega ljudstva do apostolskega sedeža. Končno zagotavlja, da v tem obdobju močne pokoncilске prenove med vami ne bo primanjkovalo zanesljivih in razsvetljenih voditeljev, ki bodo vnesli v življenje in krščanske navade smernice in navodila zadnjega cerkvenega zbora.

Zaradi vsega tega smo veseli, da moremo izpolniti vašo željo in odlikujemo slovenski zavod v Rimu z naslovom, „papeški“.

Dragi mladi, ki imate srečo, da ste gojenci tega zavoda! Vzpodbujamo vas, da dobro uporabite leta rimske vzgoje in tako izpolnite pričakovanje Cerkve. Prepričani smo, da bo tako. Zato kličemo na vas Gospodovega Duha, da bi postali pravi učitelji milosti, po vzoru in učenju Kristusa. Učitelja, Duhovnika in Pastirja, ki je prišel, da bi stregel in dal svoje življenje za odrešenje sveta (Mr 10, 45).

Ob koncu želimo pohvaliti vse, ki so prispevali k postavitvi tega zavoda, in posebej vas, navzoče. Žrtve, ki ste jih prispevali k urešnitvi tega načrta, naj pripomorejo, da se boste čutili bolj povezane s Petrovim sedežem in da bi vedno znali zaiemati luč, tolažbo, varnost. Tako boste ostali trdni v veri (1 Petr 5, 9), jo ved-

no bolj ljubili in čuvali ter izžarevali okoli sebe njeno odrešilno moč.

Vas in vse, ki so po tem srečanju združeni s Kristusovim namestnikom, naj spremlja prisrčen apostolski blagoslov.“

Sklepna slovesnost

Na praznik sv. Rešnjega telesa so se romarji iz zamejstva, zdomstva in rimski Slovenci — iz Slovenije so že odšli domov — zbrali k sklepni slovesnosti v kripti bazilike sv. Klementa na grobu slovanskega apostola sv. Cirila. Somaševanje je vodil mariborski škof Držečnik, ki je v govoru pribil: „Ko bi ne bilo sv. Cirila in Metoda, bi tudi Slovenika ne bilo! Zato je naš umetnik Stane Kregar naredil pri vходу v Slovenik okna s podobama slovanskih apostolov. Sv. bratoma se moramo zahvaliti za svoj narodni obstoj in svojo narodno kulturo, kateri bo služil tudi novo blagoslovljeni zavod v večnem mestu“.

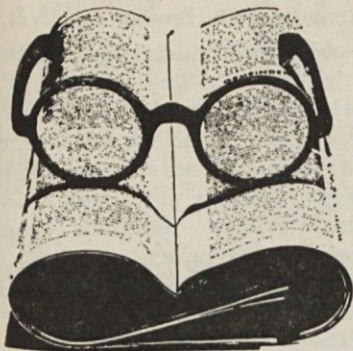
Slovenci smo tako v večnem mestu dobili svoj zavod. „Je izrazito verska ustanova. Sveti sedež bo kot „papeškim zavodom“ držal roko nad Slovenikom ter bdel nad duhom, ki veje v njem. Pa tudi vsaka osebna sprememba, vsako novo imenovanje v vodstvu bo moralo iti skozi pristojne urade sv. sedeža. Vse to, menimo, je zadostno jamstvo, da lahko na bodočnost Slovenika gledamo brez bojazni.“

Cerkev v deželah vzhodne Afrike

Družba škofovskih konferenc vzhodne Afrike obsega pet dežel: Kenya, Malawi, Tanzania, Uganda in Zambija. Vseh prebivalcev je 45,700.000. Prisotnost katoliške Cerkve v teh deželah, kakor povedo zadnje statistike, je pomembna. Statistika navaja sledeče številke: Kenija ima 12,091.000 prebivalcev, med njimi je katoličanov 3,397.500 (28.2%); Malawi ima 4,693.000 ljudi, katoličanov je 1,173.20 (25%); Tanzanija ima 14,002.000 prebivalcev, med njimi ne 4,346.000 (31.4% katoličanov); Uganda ima 10,332.000 prebivalcev, od tega je 4,132.800 (40%) katolikov; Zambija ima 4,594.000 ljudi, katolikov pa je 1,375.200 (30%). Skupno je 45,702.000 prebivalcev, katolikov je 14,471.000 (31.6%).

V teh petih deželah je 63 cerkvenih pokrajin, 40 pokrajin ima afrikanske škofove. V Tanzaniji je 18 škofov domačinov, skupno 24 škofov; v Ugandi je 12 škofov, med njimi je 9 domačinov; v Malawi je 7 škofov, 4 so domačini; v Keniji je 11 škofov, med njimi je 5 domačinov. Med temi škofi sta dva kardinala: msgr. Rugambwa, nadškof v Dar-es-Salaamu, in msgr. Otunga, nadškof v Nairobi.

svetovne

novice

V Kolumbiji največ katoličanov

Specialisti Svetega sedeža za statistike so iz štetja razbrali, da je Južna Amerika številčno najbolj katoliška celina. Najvišji odstotek katoličanov pa je v Kolumbiji (97.5%), tej sledijo Costa Rica (95.8%), Ecuador (95.5%) in Mehika (95.1%).

Južnoameriško srečanje

Svetovna zveza katoliških ženskih organizacij je imela v domu duhovnih vaj Marije Pomočnice v San Miguelu (Bs. Aires, Argentina) od 1. do 7. julija tl. južnoameriško srečanje. Na zborovanjih so razpravljali o odnosu med „Vero in politiko“, kar je tudi skupno praktično delo te svetovne organizacije v mnogih državah.

Tovornjaki za Amazonijo

Organizacija „Pomoč trpeči Cerkvi“ pripravlja pošiljko 110 kamijonov

apostolskim prefekturam v Amazoniji (Brazil). Švicarska Caritas (kamijoni so švicarske izdelave od 3 do 5 ton) bo poskrbela za nadomestne dele, za popravila, za šolanje mehanikov itd.

19 milijonov dolarjev

V skupni nabirki so holandski katoličani in protestanti v enem dnevu zbrali 19 milijonov dolarjev. To je bila izredna nabirka za tretji svet, poleg redne na misijonsko nedeljo. Ta nabirka je še toliko večji znak velikodušnosti, če spomnimo, da je na Holandskem le okoli 13 milijonov prebivalcev in da je letna misijonska nabirka po vsem svetu skupaj okoli 31 milijonov dolarjev.

Dva blagoslova

Ko je anglikanski nadškof Ramsey bil na obisku v Hong Kongu, mu je neko katoliško dekle poljubilo prstan, ki ga je imel na roki in katera mu je podaril Pavel VI. Nadškof ji je ob tem dejal: „Sedaj ste bili deležni dvojnega blagoslova: mojega in vašega papeža.“

Napredek brez svobode

Madžarski škof v Fuenfkirchen, Josef Cerkati, je v krajevnem katoliškem tedniku priznal tehnični napredek na Madžarskem, a takoj nato obsodil omejevanje verske svobode: „Obljube predsednika Kadarja so še vedno neizpolnjene.“ Predsednik je namreč neposredno pred tem v govoru trdil, da je na Madžarskem popolna verska svoboda. Kot posledica tega je omenjeni škof zahteval pravo staršev do verske vzgoje otrok in

pravico katoličanov za izpolnjevanje verskih dolžnosti, ne da bi se morali zaradi tega bati kakršnegakoli razlikovanja z drugimi državljani.

Žene v cerkvenem sodišču

V madridski nadškofiji so bile uradno prvič imenovane kot aktivne sodelavke-sodnice štiri redovnice in ena laična sodnica.

Več katoliških listov

V ZDA je 148 katoliških tednikov v nakladi 55,500.000 izvodov. Vendar je zaenkrat še neuresničen cilj, kako priti do katoliškega dnevnika.

Mindszentyevi spomini

Letos bo izšel prvi del, in morda tudi že drugi, spominov madžarskega kardinala Mindszentya. V njih kardinal popisuje svoje življenje, posebej sodni proces pod komunisti, čas v ječi, petnajst let prisilnega zatočišča na ameriškem poslaništvu v Budimpešti in drugo s tem v zvezi.

22 novomašnikov med budisti

V stolnici v Rangun (Birmanija) je bilo posvečenih 22 novomašnikov. To je doslej največje število naenkrat posvečenih duhovnikov v zgodovini katoliške Cerkve v Birmaniji. Pravtako je število 150 domačih duhovnikov sredi popolnoma budističnega okolja doslej največje, odkar se katoliška Cerkev trudi, da bi širila pravo vero med budisti.

Je mogoče? Je!

Celotno sv. pismo ali v odlomkih je doslej prevedeno v 1.500 jezikov ali narečij. Samo v letošnjem letu je izšlo sv. pismo že v 43 novih jezikih.

Celotno sv. pismo stare in nove zaveze pa je prevedeno v 255 jezikov.

Kongres vseh verstev

Na vzpodbudo Svetega sedeža je v pripravi za konec leta 1974 ali za začetek 1975 zborovanje zastopnikov in voditeljev vseh verstev, kar jih je na svetu. Za sedež tega zgodovinskega srečanja so izbrali Indijo. Msgr. Rosano, podtajnik rimskega Tajništva za ne-kristjane je že imel začetne razgovore z ne-kristjani v Indiji. Po tem je izjavil, da je verjetno že dozorel čas za dialog med vsemi verstvi na svetu.

Baragov naslednik v Sloveniji

V maju sta obiskala Slovenijo marquettski škof Charles A. Salatka in postulator za Baragov postopek v Rimu škof James A. Hickey.

V soboto, 12. maja, sta oba škofa somaševala v ljubljanski stolnici, kjer je Baraga daroval prvo sv. mašo. Vicepostulator za Baragov postopek v Sloveniji prof. Vilko Fajdiga je zbranim vernikom predstavil škofa kot moža, ki odločilno sodelujeta pri Baragovem svetniškem postopku. Postulator Hickey je nato povedal, da postopek dobro napreduje in da tudi sv. oče želi njegov čimprejšnji ugodni konec. Popoldne sta se škofa ustavila v Šmartnem pri Kranju, kjer je bilo prvo Baragovo kaplansko mesto. V nedeljo sta šla v Dobrnič, v župnijo Baragovega rojstva in krsta. Za tem sta šla v Metliko, kjer je Baraga tudi kaplanoval.

med nami v Argentini

Spominke proslave žrtev revolucije

Prvo nedeljo v juniju ob 4 popoldne je bila v Slovenski hiši osrednja spominška proslava, ki jo vsako leto organizira Zedinjena Slovenija, da se pokloni žrtvam, ki jih je prizadeja komunistična revolucija kot tudi fašistična in nacistična okupacija. Poleg lujanskega romanja zbede ravno ta proslava vsako leto največ rojakov.

Skupina predstavnikov Slovencev v Argentini s predsednikom NO Milošem Staretom, predsednikom ZS Božom Starihom, zastopniki domov borčevskih organizacij, ženskih zvez in drugih ustanov je položila pred spomenik protikomunističnih žrtev venec rož. Nato je zapel novo ustanovljeni Slovenski buenosaireski oktet, ki ga vodi Janez Mežnar, tri žalostinke, delegat msgr. Anton Orehar pa je zmolil molitve za umrle.

(Sv. mašo so koncelebrirali z msgr. Oreharjem slovenski dušni pastirji Matija Borštnar, dr. Mirko Gogala, Matija Lamovšek, Andrej Prebil CM,

dr. Alojzij Starc in Jože Škerbec. Med mašo je pel pevski zbor Gallus pod vodstvom dr. Julija Savellija.

Po sv. maši je imel spominško meditacijo dr. Milan Komar, recitacijski zbor, ki so ga sestavljali Kristina Golob, Lučka Pavšer, Maruška Batagelj in Pavel Fajdiga ml., Tomaž Rant in Janez Jerebič, pa je recital tekst, ki ga je režiser Stane Jerebč sestavil iz črne maše in Turjaškega laboda dr. Tineta Debeljaka. Za sklep je Skubičeva mladinska godba za igrala domobranksko pesem Oče, mati, bratje in sestre, ki jo je pela vsa dvorana.

Spominške proslave so v juniju organizirali tudi vsi krajevni domovi, SDO in SFZ in Zveza žena in mater.

Mendoza

Slovenski mešani pevski zbor v Mendози je na 2. nedeljo letošnjega maja že dvanajsto leto priredil dan slovenske besede in pesmi. Posamezne pesmi koncertnega programa je povezovala s primernim besedilom in razlago Anica Grintal. Program je obsegal skladbe Klemenčiča, Foersteja, Hubada, Bajuka, Premrla, Deva, Osane, Kimovca, Tomca, Adamiča in šonca. Dirigenta prof. Božidarja Bajuka in zbor so slovenski mendoški rojaki nagradili s ploskanjem.

Društvo Slovencev v Mendози je pa imelo občni zbor v nedeljo, 3. junija in ponovno izvolilo dosedanji odbor, ki ga sestavljajo: predsednik Pavle Bajda in odborniki S. Grebenc, L. Šmon, K. Kavka, M. Ovčjak, arh. B. Bajuk ml., D. Žumer, J. Štirn, M.

Bajda; namestniki: V. šmon, M. Hirschegger, P. Bajda ml.; v nadzornem odboru so ing. J. Germ. D. Heinrichar, J. Žumer; razsodišče: L. Grintal, P. Bajda st., prof. B. Bajuk; šolski odbor: P. Bajda, Anica Ovčjak in Lenčka Božnar.

Društvo je dobilo pravno osebnost in odkupilo Dom s stavbo in vsemi pritliklinami, kar je bilo dleslej last štirih rojakov, ki so dosedaj nudili slovenski skupnosti vse prostore na razpolago.

Procesija sv. Rešnjega telesa

Na nedeljo po prazniku Rešnjega telesa in Rešnje krvi je vsako leto v cerkvi Marije Pomočnice v Ramos Mejiji skupna sv. maša in nato procesija sv. Rešnjega telesa. Z msgr. Antonom Oreharjem so ob 10 oomaševali Gregor Mali, dr. Alojzij Starc, Jurij Rode in Franc Barle. V pridigi je msgr. Orehar spodbujal rojake k molitvi za skupnost, za naš narod in za deželo, v kateri živimo in ki preživlja težke čase. Ljudsko petje je vodil Ivan Rode, orglal pa je štefan Drenšek. Po maši se je po prostranem zavodskem vrtu razvila procesija, med katero so udeleženci molili rožni venec, pri oltarjih, ki so jih postavile krajevne skupnosti iz San Martina-Carapachaya, Castelarja, San Justa in Ramos Meije, pa so bili blagoslovi. Evangelije so peli Mali, Rode, dr. Starc in škerbec. Udeležba je bila zelo številna in tudi sodelovanje zelo no. Telovsko pobožnost je zaključila zahvalna pezem in blagoslov v cerkvi

Kulturni večeri SKA

1. kulturni večer Slovenske kulturne akcije, 2. junija, je bil posvečen 75-letnici emigrantskega kiparja Franceta Goršeta. Vodja likovnega odseka SKA arh. Jure Vombergar je podal umetnikovo življenjsko pot in razvoj njegovih slogov in svojo oznako ponazoril z reprodukcijo 70 Goršetovih del. France Papež je prebral esej o poeziji Goršetove umetnosti, za sklep pa sta bila projekti-rana še 2 filma o Goršetu.

Na 2. kulturnem večeru, 16. junija, je prof. Tine Vivod govoril o rekreaciji, na 3. večeru, 21. junija, pa je dr. Mirko Gogala v okviru teološkega odseka SKA predaval o teologiji sekularizacije.

Žegnanje v Slovenski hiši

Prvo nedeljo v juliju je bilo žegnanje v Slovenski hiši. Začelo se je ob 11.30 s sv. mašo v novi in še ne povsem dodelani cerkvi Marije Pomagali. Z msgr. Antonom Oreharjem sta somaševala župnik Gregor Mali in g. Anton Ilc, vodja ruskega katoliškega centra v Belgiji. Msgr. Orehar je v začetku maše blagoslovil veliki križ nad oltarjem, delo slikarja in kiparja Ivana Bukovca, v govoru na omenjal, da je nova cerkev sad sodelovanja rojakov in izraz naše zahvale Bogu in Mariji za rešitev in varstvo ter spomenik žrtvam zadnje svetovne vojne in še nosebei revolucije. Med mašo je bilo mladinsko petje.

Po skupnem kosilu se je ob 16 začel popoldanski program. Po poz-

dravu se je msgr. Orehar v poročilu zahvalil Bogu in Mariji za blagoslov pri delu za slov. središče v Argentini. Zahvalil se je tudi odboru, arhitektoma, nabiralcem darov in darovalcem in podjetjem ter obrtnikom, ki so sodelovali pri gradnji. Vseh darovalcev je bilo doslej 785, 640 iz Argentine in 145 iz drugih dežel. Zbralo se je doslej 29.537.208 starih pesov v Argentini, zunaj nje pa še 17.461.220. Stroškov je bilo doslej 64.237.813. V tem so vštetih stroški za gradnjo cerkve in novih šolskih prostorov, ki se grade istočasno. Msgr. Orehar je prosil še za nadaljnjo pomoč v obliki darov ali pa vlaganja v Čebelico. Povedal je tudi, da bo posvetitev novih šolskih prostorov in spominske cerkve prihodnje leto na zadnjo nedeljo v maju po prazniku Marije Pomočnice.

V prosvetnem delu je mladinski zbor iz Carapachaya pel pod vodstvom Aleksandra Pirca tri popevke, tri Osterčeve sestrice, učenke Jegličeve šole v Slovenski hiši, so zaintrigirali na piščali narodne motive, skupina igralcev pa je v režiji Maksa Borštnika odigrala prizor iz Vombergarjeve veseloigre Voda.

Rojaki so si čez dan tudi ogledovali novo cekev, v katero je bilo prejšnji večer preneseno Najsvetejši in je od tedaj v njej vsak dan sv. maša, in nove prostore, ki služijo šoli nadškofa Jegliča in srednješolskemu tečaju ravn. Marka Bajuka.

Vombergarjeva igra „Voda“

Slovensko gledališče v Buenos Airesu je 7., 8. in 9. julija postavilo na

oder Slovenske hiše veseloigro „Voda“ v čast lanske 70-letnice dramatika Joža Vombergarja. Kmečko veselo igro v treh dejanjih je režiser Maks Borštnik zamislil kot realistično vaško zgodba s karikaturnimi primesmi.

Župana Rebrnika je igral Stane Jerebič, njegovo ženo Franco Marjana Marnova, hči Anko Mojca Willenpart, sinčka Jožka Lojzek Rezelj, nečakinjo Katrico Marija Kopač, Janka Koprivo (Prelesnika) Maks Nose, občinskega tajnika Frido Beznik, Azmana Tine Kovačič, njegovega sina Martina Janez Jerebič, bivšega župana Kneja Lojze Rezelj, Primožka Ivan Kopač, Jerana Miha Gaser, špina režiser Maks Borštnik, Robasa Slavko Reven, Lužarja Tone Mežnar, šimna Jože Černak, Hribarico Radoja Šušteršičeva, njenega sina Tinčeta Polde Malalan, delavca Janez Tršan, dečka Jančeta Marko Rezelj, poštarja pa avtor Vombergar. Poleg omenjenih so nastopili še številni drugi kot delavci, stražarji, bajtarji in ljudstvo. Scenografijo je zamislil arh. Jura Vombergar.

Igra in igranje je zadovoljilo številno občinstvo, ki je v soboto in nedeljo povsem napolnilo dvorano in v precejšnji meri tudi še v ponedeljek. Avtor Vombergar in režiser Borštnik sta sprejela šopke cvetja, igralce pa je publika nagradila z navdušenim ploskanjem. Prav bi bilo, da bi vsako leto Slovensko gledališče pripravilo našim ljudem kakšno domače in veselo odrsko delo.

59 novomašnikov v Sloveniji

V začetku julija so slovenski škofje na štirih krajih — v Ljubljani, Mariboru, Kopru in Prevaljah — posvetili 59 novomašnikov. Iz kmečkih družin jih izhaja 27, iz delavskih 25, iz uradniških 5 in dva iz obrtniške. Enajst novomašnikov je bilo pred vpisom na teološko fakulteto v drugih poklicih ali pa na visokih šolah.

Mladinsko romanje — peš — na Brezje

3. in 4. julija je slovenska mladi na romala peš na Brezje. Romanje, ki ga je organiziral medškofijski odbor za študente, ima tele namene: 1. zahvala za vse, kar so prejeli (mladost, talenti, uspehi...), 2. prošnja za spoznanje, da so Cerkvi potrebni in da morejo v njej nesebično opravljati svoje poslanstvo, 3. prošnja za maturante; da bi se jih čim več in čim uspešneje vključilo v njihove skupine.

Ljubljana: 30 novomašnikov

Na praznik sv. Petra in Pavla je ljubljanski nadškof posvetil 28 novomašnikov: 15 iz ljubljanske nadškofije, enega iz cistercijskega reda, pet iz frančiškanskega reda, tri iz

jezuitskega reda, dva salezijanca in dva lazarista.

Iz ljubljanske nadškofije so: Guna Vinko, Mengeš; Adam Dragan, Dol. Logatec; Fajdiga Anton, Semič; Grden Milan, Šentvid pri Stični; Gril Janez, Dol. Toplice; Ivanušič Jurij, Preloka; Klobčar Avgust, Šmihel, Novo mesto; Kralj Rafko, Šentvid pri Stični; Miklavčič Jože, Šentjernej; Miklič Jože, Velike Lašče; Miklavec Franc, Ljubljana-Sv. Peter; Oberstar Janez, Ljubljana-Moste; Šuštar Franc, Cerklje na Gorenjskem; Trpin Janez, Rjovte; Turk Srečko, Zagorje ob Savi. Isti dan sta prejela diakonat in v jeseni prezbiterat: Ferlic Anton, Svibno, in Pogačnik Janez, Kranj.

Iz cistercijskega reda je Avguštin Novak, Višnja gora.

Iz frančiškanskega reda so: Krizolog Čimerman, Ljubljana-Ježica; Kazimir Čož, Ljubljana-Šiška; Matija Remše, Ljubljana-Mar. Oznanjenje; Franc Leničar, Ljubljana-Vič; Janko Žagar, Ljubljana-Vič.

Iz jezuitskega reda: Alojzij Markez, Srednja vas; Jože Pucelj, Ljubljana-Bežigrad in Stanko Rozman, Kovor.

Iz salezijanske družbe: Anton

Bedenčič, Ljubljana-Kodeljevo, in Stanislav Hočevar, Škocjan - Novo mesto.

Iz misijonske družbe lazaristov: Rado Sušnik, Kranj-Šmartin (starši žive v Slovenski vasi v Argentini) in Jože Zupančič, Raka.

Misijonski dan za Dolenjsko

V Škocjanu pri Novem mestu je bil 29. junija misijonski dan za Dolenjsko. Posvečen je bil 125-letnici Knobleharjevega odhoda v afriške misijone in 115-letnici njegove smrti v Neaplju v Italiji.

Jejtejeva prisega

V nedeljo, 13. maja, je bil v cerkvi sv. Pavla na Vrhniki zelo uspel koncert vrhniškega cerkvenega pevskega zbora. Mogočen pevski zbor je predstavil poslušalcem več pesmi. Sattnerjev oratorij *Dormitio* in njegovo najbolj priljubljeno kantato *Jejtejeva prisega*. Koncert je prinesel ljubiteljem glasbe in petja veliko duhovnega in umetniškega užitka.

Zlatomašniki ljubljanske nadškofije

Zlato mašo so letos darovali: **Anton Pogačnik**, župnijski upravitelj v Kamni gorici; **Ivan Sladič**, dekan in šmarski župnik v pokoju, ki oskrbuje župnijo šentlovrenc; **Matija Tomc**, ž. kanonik, župnik in skladatelj v Domžalah; **Franc Ks. Lavrenčič**, bivši župnik in dekan v Hrenovicah v Slov. Primorju. Izven Slovenije pa sta: **Jože Rot** v Argentini in **Andrej Križman** v Ekvadorju.

Ljubljanski biseromašniki

Biserno mašo so letos imeli: **Anton Hafner**, župnik v pokoju in samostanski duhovnik pri sestrah na Strugi; **Jože Poje**, župnik v pokoju, v Ljubljani-Št. Vid; **Franc Kokel**, župnik v pokoju, v Belgiji.

Navodilo za obiske duhovnikov pri bolnikih, ki velja od 2. aprila 1973

V Argentini in v vseh svobodnih državah ima duhovnik vedno, ob vsakem času, prost vstop. Številne bolnišnice imajo tudi svojega kaplana, duhovnika, ki stalno živi v bolnici. V SFRJ Jugoslaviji veljajo za duhovnike sledeči predpisi:

1. Ustava SFRJ zagotavlja občanom svobodno izpovedovanje veroizpovedi. Prepovedano in kaznivo je pospeševati izražanje verskih čustev in opravljanje verskih obredov, prav tako pa je protustavna zloraba ve

re in verskih dejavnosti v politične namene.

2. V kliničnih bolnišnicah niso dovoljeni skupinski verski obredi.

3. Na kfinikah in v drugih zdravstvenih enotah, ki opravljajo bolnišnično dejavnost, lahko obišče duhovnik bolnika in opravi obred le na željo bolnika.

4. Bolniku, ki zahteva obiske duhovnika določene verske skupnosti, se mora ugoditi.

5. Obisk duhovnika lahko zahtevajo tudi ožji sorodniki bolnika (mati, oče, otrok, brat, sestra), če zdravnik, ki neposredno zdravi bolnika, ali dežurni zdravnik ugotovi, da je bolnikovo zdravstveno stanje tako, da ne more sam izraziti svoje želje. Oddelčna sestra v takem primeru zagotovi obisk duhovnika ustrezne verske skupnosti.

6. Duhovnik sme obiskati bolnika samo v rednem delovnem času, to je od 7. do 14. ure, le v primerih iz 5. točke tudi v drugem času.

7. Duhovnik sme obiskati bolnika le z dovolnilnico (tudi v primeru telefonskega poziva). Dovolnilnico za obisk duhovnika izda ob upoštevanju 3., 5. in 6. točke tega navodila oddelčna sestra pismeno na posebnem obrazcu. Dovolnilnica velja samo za en obisk bolnika. Stalnih dovolnilnic ni.

8. Oddelčne sestre v delovnih enotah na Zaloški cesti št. 2 pošljejo pismeno dovolnilnico vratarju na Zaloški cesti št. 2, iz infekcijske in gastroenterološke klinike vratarju in infekcijske klinike, iz ortopedske kli-

nike vratarju pri vходу v KC Zaloška cesta 2, v bolnišnici dr. Petra Držaja vratarju te bolnišnice in v inštitutu za gerontologijo interna klinika III. pri vratarju tega inštituta.

9. Duhovnik prevzema dovolnilnico vsak dan pri določenih vratarjih-tudi v primeru, če gre za nujen telefonski poziv.

10. Duhovnik se ob obisku prijavi oddelčni sestri. Ob izhodu mora duhovnik vrniti dovolnilnico vratarju.

11. Duhovnikom verskih skupnosti mora biti omogočeno, da opravijo verske obrede, ki so običajni v primeru bolezni, vendar samo za bolnika, ki je to zahteval. Obred mora biti opravljen tako, da se ne moti ostalih bolnikov, ki niso zahtevali bolnika.

12. Verski obred se opravi praviloma v prostoru, kjer ni bolnikov.

13. Preventivni zdravstveni ukrepi, predpisani za delavce kliničnih bolnišnic, veljajo tudi za duhovnike, ki stalno obiskujejo bolnike. Prav tako veljajo zanje splošne omejitve obiskov.

14. Duhovniki morajo predložiti potrdilo o zdravstvenem pregledu splošni službi kliničnih bolnišnic. Splošna služba jim bo na podlagi potrdila o zdravstvenem pregledu izdala splošno soglasje za obisk bolnikov v kliničnih bolnišnicah.

15. Vsako neizpolnjevanje tega navodila, zlasti pa onemogočanje obiška duhovnika pri bolniku, ki je to želel, siljenje bolnikov k obredom ali onemogočanje tega, vsako drugo rav-

nanje, ki bi motilo bolnike oziroma jim utegnilo prizadeti njihovo pravicu do svobodne veroizpovedi, in omogočanje obiska duhovnikov brez dovolilnic, bo obravnavano kot kršitev delovnih dolžnosti.

Nova župnija v mariborski škofiji

19. marca je mariborski škofijski ordinariat ustanovil novo župnijo sv. Družine. Razprostira se na delu ozemlja Hajdine in Sv. Lovrenca na Dravskem polju. Obsega delavsko mesto Strnišče in Njiverce. Tako se je po več kot dvanajstih letih najrazličnejših priprav, prošenj, dokazovanj in moledovanj začelo življenje novega župnijskega občestva, ki šteje okoli 3000 prebivalcev.

Novi doktor

30. aprila letos je na Papeški univerzi sv. Antona v Rimu uspešno branil svojo doktorsko disertacijo iz cerkvenega prava frančiškan p. Viktor Papež, doma iz župnije Nazarje v Savinjski dolini. Naslov teze: Umška formacija duhovnikov v Zakoniku cerkvenega prava in v dokumentih II. vatikanskega cerkvenega zbora.

Kdaj bodo verni v Sloveniji enakokopravni?

Zadnje čase opazujemo znake, ki slovenski Cerkvi doma nič kaj dobrega ne obetajo. Nekateri izmed njih je nakazal Franc Perko v reviji Znamenje (Ljubljana, marec-april 1973):

- Očitna so pri nekaterih priz-

devanje, da bi versko dejavnost zažili zgolj na obredno dejavnost, kakor je to v Sovjetski zvezi. Toda za vernega človeka ima pojem verske dejavnosti zelo širok obseg. Vsa življenjska in družbena vprašanja more obravnava tudi z verskega stališča in tako obravnavanje določenih vprašanj, ki sama po sebi spadajo na neverško področje, je vendarle verska dejavnost.

- Težnja poenostavljenja miselnosti družbenega boja zlasti v šolah in vzgojnih ustanovah vidi boj za socialistično miselnost slovenske šole predvsem v boju proti vernosti in v prizadevanju odstraniti verne učitelje ali jih „nevtalizirati“ tako, da bi tudi uradni dokumenti republiške skupščine o miselni usmerjenosti vzgoje in izobraževanja oblikovan v duhu svetovnonazorske nestrpnosti.

- Ponekod (npr. v Celju) imajo starši težave s pošiljanjem svojih otrok, ki so v varstvenih ustanovah, k verouku. Vodstvo teh ustanov otrok kljub zahtevam staršev med varstvom ne pušča k verouku, čeprav jim dovoljuje udeležbo pri raznih drugih neverških dejavnostih zunaj doma tudi med varstvom.

- Zelo lep zgled, kako nestrpno so nekateri razpoloženi do verske dejavnosti in kako bi jo želeli administrativno omejiti, je odborniško vprašanje, zastavljeno na seji mošćanske skupščine, zakaj slovenska družba dopušča, da skoraj vse večje trgovine v Sloveniji prodajajo razglednice in vizitke z nabožnimi slikami. Ali je tako omejevanje pravilno? Ali niso trgovine za verne in neverne občane?

**KJE
JE
KAJ**

DUHOVNO ŽIVLJENJE

UVODNIK	Marijino vnebovzetje in naš čas	449
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Prenova ne sme biti izdajstvo	450
	Marija — varuhinja naše vere	454
	Janez Marija Vianney	475
SODOBNA VPRAŠANJA	Zakrament pokore po II. vaticanske koncilu	457
RAZNO	Janez XXIII. in Slovenci	D 452
	Film Brat sonce, sestra luna	462
	Lurd in človek danes	469
	Kaj pravijo stari o starosti	465
	Devica čudežev v Caacupé	470
	Skrivnosti katakomb	479
V DRUŽINI	Ali so otroci še vedno blagoslov za družino	480
	Družinska pošta	482
	Ljubosumnost	484
ZA MLADINO	Plesalka v samostan	486
	Mladinska pošta	487
	Alkesander ali princ prestolonaslednik	489
	Človek in stroj	491
ROMAN	Hudičev advokat	193
NOVICE	Slovenci po svetu	499
	Svetovne novice	503
	Med nami v Argentini	505
	Novice iz Slovenije	508

**Številka 8
Leto XL**

**Agosto № 8
Avgust 1973**

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.
Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.
Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzija, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

V Argentini in obmejnih državah: začasno 70.— pesov;
v ZDA in Kanadi: 7 dolarjev; drugod protivednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: Stane Snoj.

Evharištija pomenljivo označuje in čudovito uresničuje tisto občestvo božjega življenja in enoto božjega ljudstva, na katerih temelji Cerkev. V evharistiji imamo višek take dejavnosti, s katero Bog v Kristusu posvečuje svet, kakor tudi češčenje, katerega ljudje izkazujejo Kristusu in po njem Očetu v Svetem Duhu; obhajanje evharistije kar najbolj pomaga, da verniki s svojim življenjem predstavljajo in drugim razodevajo Kristusovo skrivnost ter pristno naravo prave Cerkve.

Navodilo o češčenju
evharistične skrivnosti

DUHOVNO
ŽIVLJENJE

40
LETNIK

1933
1973